THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 8 JANUARY 15, 1932 Subscrption Price, $2.50

MEDITATION

Prayer for Cleansing

> Who can understand his errors? Cleanse Thou me from secret faults.
>
> Ps. 19:12.

Who can understand his errors?

Pressed from the heart is the question under the influence of the perfection of God's perfect law!

That law of Jehovah the psalmist had before his mind; upon it he had meditated; of its spotless perfection he had sung in this psalm.

He had found its image in the sun, coming out of its chambers as a bridegroom, rejoicing as a strong man to run a race, making a perfect path from one end of the heavens unto the other, revealing all by its light, touching all by its heat, so that nothing is hid before it.

He had contemplated the perfection of the law of the Lord, had surety of God's testimony, the justice of Jehovah's statutes, the purity of His commandment, the cleanness of His fear, the truth and righteousness of His judgments. There is no imperfection, no blemish in that law of the Most High. It converts the soul of him that contemplates it in truth; it gives wisdom unto him that searches its blessed depths; it causes joy to him that finds his delight in that law; it enlightens the eyes of him that earnestly considers it . . .

And, therefore, that law of Jehovah is precious, much to be desired, more than gold, yea, than much fine gold. It is sweet to the taste, yea, sweeter than honey and the honeycomb. They warn from the way of darkness and destruction, these commandments of the Lord; and they fail not to carry their blessed reward to them that observe and keep them!

In the light of that law the poet turns his searching eyes inward!

And what does he find? What do you, what do I find, when by grace the principle of the love of God's precepts may be in our hearts and by the light of that grace we may ponder upon the perfection of God's statutes? What but imperfection, corruption, disobedience, impurity, pollution and unrighteousness, defilement and guilt? Oh, how far we are from that goal of perfection for which our soul longeth! How many sins characterize our way! How often we stumble and fall! How frequently our feet slip! The sins we know, the errors that rise up before our consciousness, even they are more than we can count! And, then: who can understand his errors? . . . .

No, do not misunderstand the intention and meaning of this question of the poet, he does not mean to express the idea, that these errors, which he cannot discern and understand are the only sins that remain in his life. There are many other sins, willful transgressions, trespasses of which he is well aware and which he knows as sins at the very moment when they are committed. Often he is allured by the lust of the flesh and pride of life to depart from Jehovah's law. And he is far from conveying the thought, that apart from some errors which he does not and cannot discern he has attained to the perfection of holiness and purity mirrored in the law of God. Nor does he ask this question in a spirit of evil despair, as if he intended to say that the very effort to meet the requirements of God's testimony is vain and useless, seeing that a man cannot even discern and understand his own errors. No, there are, indeed, errors, sins, transgressions which he does discern, of which he is keenly conscious. Nor is he indifferent with regard to them. His heart longs for the perfection of his heart. And even his willful sins fill him with grief and sorrow after God. Though he knows that he commits them, yet they are not the sphere of his life, he does not live in them, he cannot love them, he longs to be delivered from all corruption! . . . .

But he penetrated more deeply into his own life and heart; he dug beneath the surface, where he finds these gross and willful sins.

And he discovered, that besides these there are also the *errors*, which he does not discern.

When he examines his life and reviews the past he clearly discerns that often he sinned unknowingly, unconsciously, so that at the time he committed these errors he did not even realize the sinfulness of them. Only, as he increased in the knowledge of the law of the Lord, as he grew in grace and looked back upon his way, reflected upon the past, recalled to his mind things done in former days and years, he realized that many a time he sinned unknowingly, without realizing that he did sin, yea, sometimes even in the imagination that he walked uprightly before Jehovah. He discovers sins, that were committed inadvertently, thoughtlessly, because of a lack of spiritual discernment and understanding, because of spiritual dullness of heart and mind. Sins there were of thoughts and desires, sins were committed by the spoken word, sins in his actual walk before the Lord and men, that were passed over thoughtlessly and without feeling . . . .

And the psalmist now realizes them.

And he acknowledges that they are sins, even though he did not discern them at the first.

And he is filled with sorrow on account of them.

But he also realizes that still he is in the same danger, every day and every hour. Still the same deceitful heart will lead him astray. Still he has not reached perfection and his spiritual mind is characterized by the same spiritual dullness and lack of discernment.

And, therefore, looking at himself in the perfect light of God's pure law, he abhors himself.

He acknowledges his darkness and cries out:

Who can understand his errors?

Who can discern? . . . .

How far we are, most of us always, all of us generally, from that spiritual delicacy and sensitiveness of heart and mind, that presses this question from our lips! . . . .

Our age is characterized, not by spiritual keenness and delicacy of conscience, rooted in the fear of the Lord, but rather by spiritual stupidity and obtuseness, by a lack of feeling and discernment with regard to the higher and eternal verities. We are engrossed by the things of the world, the things of this present time, the things that are below, the things that can be touched and handled, weighed and measured, tasted and felt. Even in times of so-called "depression," when the Lord takes away from us the abundance of material things that were lavished upon us for some time, we think very little of spiritual depression, of humbling ourselves because of our sins and backslidings and it is hard to bring us to our knees in true sorrow after God. Instead we cry for the recovery of lost treasures and the return of material prosperity and realize not that the hand of the Lord is upon us for our spiritual and eternal good . . . .

Who can discern? . . . .

His errors, his secret sins, who can distinguish? . . .

No, the question is not who may discern merely between right and wrong in a general and coarse sense of the word.

Every man does.

Even the world, the ungodly that have no fear of God before their eyes distinguish between good and evil, light and darkness, in this gross sense. For all are a law unto themselves and they have the *work* of the law written in their hearts. Also to their minds there is a distinction between righteousness and unrighteousness, between truth and falsehood, between love and hatred, between unrighteousness and deceit, between purity and corruption. For, they must needs be moral beings and their own conscience bears witness against them when they walk in darkness and love the lie. When he chooses darkness he knows that he prefers it to the light because he hates the latter. Yet, even in a natural way he is largely blinded by sin and he does not discern his errors and his secret sins. The more subtle transgressions of the heart and mind, of the eye and mouth, of his habits and impulses, of the motives and hidden intents of the heart, of his purposes and designs, he does not stop to consider . . . .

But the sad fact is that the church is also deeply influenced by this spirit of dimness and heaviness, of heaviness and obtuseness that is characteristic of the age!

Where, in our day, is that holy contemplation of the perfection and purity, the beauty and sweetness of the testimony of Jehovah, that constitutes the chief contents of this psalm? Where is found that contemplation of the severe righteousness and unchangeable justice, of the spotless holiness and unblemished purity of Him Who is too pure of eyes to even behold sin and corruption? Where is that remembrance of His infinite holiness that causes us to tremble before His majesty and to hide our faces in shame before the glory of His countenance? Who, in our coarse and superficial age, either finds the time or the inclination of heart, to turn the all-revealing light upon the inner recesses of the soul, to discover secret sins? Are we, are the people that are called after God's name, is the Church in our day not seriously busy with the grosser questions concerning the right or wrong of things that ought never to arise in the minds and hearts of the children of light? And is it not rather the question for many of us, how much of the pleasures of the world we may enjoy, how far it is safe for us to venture upon the way of darkness and worldliness . . . .

How remote, then, to the present state of the Christian consciousness is the question of the psalmist: who can discern? . . . .

It expresses a sorrowful realization of the fact

that no man, ever though he live ever so carefully and painstakingly, though he begin every day by a searching examination of his own heart in the light of God's spotless law, can fully discern his errors. Always there are new errors. Although in principle the child of God has learned to distinguish spiritually, although the law of God is written in his heart and sorrow after God gives him a new delight in God's precepts, yet, his sinful heart frequently deceives him and the darkness of his sinful nature often prevents him from keenly discerning his errors. Besides, he lives in the midst of a world, that lives after the very fashion of sin and seduces him before he is aware of it. And the spiritual wickedness in high places delights in beguiling his mind! . . . .

Who, then, can discern? . . . .

Secret sins, the poet realizes, there are in the dark recesses of his soul.

Not secret merely in the sense that others do not discern his faults. They also, indeed, are many. There are wilful sins we commit in the relative privacy of a small circle, which we try to keep secret; sins of deceit and falsehood, sins of slander and backbiting, sins of wicked plotting and conspiracy, which will become fully manifest only in the final day of judgment before the Great White Throne. There are other sins that are kept secret in the stricter privacy of our own consciousness, sins of thoughts and desires, lusts of the flesh, longings and aspirations, hatred, envy, malice, that are known only to ourselves and to God. And these also will not become known till we shall be manifest before the judgment-seat of Christ. For we must all be made manifest . . . .

But there are sins more secret still, more deeply hidden . . . .

The poet is reminded of them through the knowledge of the errors he does discern.

The fact, that he finds himself sinning frequently before he is aware of his transgression, thoughtlessly, inadvertently, mechanically, habitually, leads him to the final conclusion, that somewhere within him, there is a hidden fountain of darkness.

There are secret stirrings of sin in his inmost heart, even beneath the level of his own consciousness, hidden from his own view, secret even to himself!

Secret inclinations, hidden remnants of the old pride and enmity against God, dark operations of covetousness, desires and lusts! . . . .

And from these arise his errors!

Who can discern? . . . .

Cleanse Thou me!

Even from these secret sins!

The knowledge of his indiscernible errors leaves him no rest.

He does not try to excuse himself on the plea of ignorance. The fact that he often sins without being aware of it, that the deepest fountain of sin is hid even from himself, does not persuade him to plead innocent before the supreme bar of justice.

On the contrary, he knows himself guilty. In the light of God's perfect law he feels that he must stand condemned even for these hidden faults and secret stirrings, for that dark depth of corruption that lurks somewhere in the recesses of his soul. These errors which he commits inadvertently and thoughtlessly make him guilty before the Most High as well as his willful and presumptuous sins. These secret corruptions of his heart, that never rise above the level of his own consciousness, the presence of which he can only conjecture, the true hideousness of which he can never fully understand, are, nevertheless, before God like an open book . . . .

And he realizes their guiltiness and his own condemnation.

And his heart is filled with sorrow because of these hidden faults.

Peace he cannot enjoy, true peace, the peace that passeth all understanding, he cannot have, till he knows that also these secret sins and these inadvertent errors are forgiven!

For, such is the primary significance of his prayer: Cleanse Thou me from secret faults! The desire for perfection, for deliverance, for thorough sanctification is, indeed, implied. How could it be different? The cry for forgiveness rises from the heart that is truly penitent, that is filled with the love of God in Christ Jesus, that is sorry after God, that has learned to abhor sin and to condemn it as God condemns it. How, then can the longing for remission of guilt, for grace and forgiveness, fail to be, at the same time, a deep and earnest yearning for perfection and for sanctifying grace? He that could cry for forgiveness and justification without longing for perfection and purity would thereby put upon his apparently penitent prayer the stamp of hypocricy. And, therefore, the psalmist certainly implies in this prayer the petition for complete deliverance from that hidden fountain of sin in his heart, from which always again arise his transgressions and errors.

Yet, this is not the primary notion of the prayer: Cleanse Thou me!

Even before he can be delivered, he must be forgiven. He must have peace at once. He longs to taste the sweet favor of his God. And to taste it, he must have forgiveness and the assurance in his heart, that Jehovah imputes not to him the iniquity of his sin, wilful or inadvertent, open and presumptuous or secret and thoughtless. For, then only can he find peace . . . .

And, therefore, the prayer, to which the contemplation of God's holy law leads him:

Cleanse, o, cleanse, me from my sin!

H. H.

EDITORIALS

Maar 't Was Slechts Een Droom

We ontvingen uit Nederland het volgende uitknipsel, vermoedelijk uit *De* (Nederlandsche) *Wachter*:

INTERNATIONALE INVLOED VAN HOLLANDSCHE KERKELIJKE BESLUITEN

"Dr. J. Van Lonkhuyzen, Geref. predikant te Zierikzee en voorheen predikant te Grand Rapids en te Chicago in Amerika, schrijft:

" 'De Gereformeerde kerken in andere landen en werelddeelen zien hoog op tegen de Nederlandsche Gereformeerde Kerken. Vandaar dat deze kerken een groote verantwoordelijkheid hebben, in welk opzicht zij leiding geven, welke besluiten zij maken. Zoo was door mij in Amerika, na moeizamen strijd, een strijd van jaren, eindelijk een groot deel der kerk voor de m. i. meer zuivere Geref. kerkrechtelijke beginselen gewonnen. Het stond ten slotte half tegen half. In de zaak van de groote Eastern Avenue gemeente in Grand Rapids, welke gemeente haar predikant, die door de synode afgezet was, niet loslaten wilde, koos de classis onder leiding van dr. H. H. Meeter (die aan de Vrije Universiteit te Amsterdam studeerde), de methode door mij verdedigd, n.l., dat in zulk een geval het Geref. Kerkrecht niet toelaat om een kerkeraad of kerkelijke ambtsdragers daadwerkelijk af te zetten, maar dat zulk een recalcitrante gemeente in zulk een geval geoordeeld moet worden, het kerkverband te hebben verbroken. Het kerkverband blijft dan verbroken, totdat eventueel de kerkeraad zich onderwerpt, of anders het goedgezinde deel der gemeente in den ordelijken weg een nieuwen kerkeraad in het leven heeft geroepen. Met dezen kerkeraad wordt dan het verband hersteld. De Amerikaansche synode van 1924 benoemde een commissie om te onderzoeken of een classis of synode niet inderdaad zelve een kerkeraad afzetten kan. Deze commissie stond in haar rapport gescheiden, precies de helft zeide 'ja', de andere helft 'neen'. Bij dit debat stonden de professoren dr. H. H. Kuyper en dr. H. Bouwman, de kerkrechthoogleeraren van de Vrije Universiteit en van Kampen steeds aan mijn zijde. Maar juist voor de in Amerika beslissende synode van 1926 (waar tevens een professor voor het kerkrecht benoemd moest worden) sloegen de Geref. kerken in Nederland te Assen om en zetten zelf een kerkeraad af. Deze door niemand verwachte methode van tuchtoefening over een kerkeraad had een enorm effect in het buitenland. De m. i. minder zuivere kerkrechterlijken glorieerden er in; mijn medestanders en ik lagen finaal verslagen en de enkele beslissing van Assen maakte een werk van jaren ongedaan en doet sindsdien de minder zuivere kerkrechtelijke beginselen triumfeeren in schier elke zaak die opkomt.' "

Nu gelooven wij niet, dat Dr. Van Lonkhuyzen met opzet een scheeve voorstelling bedoelt te geven van de zaak. Daartoe kennen we hem, meen ik, te goed. Veeleer zijn we geneigd te gelooven, dat hij altijd meer of min in de verbeelding heeft geleefd, dat zijne voorstelling van Gereformeerd kerkrecht hier te lande bijna de overwinning had behaald op de precies tegenovergestelde beschouwing, dat een Classis wel ambtsdragers mag afzetten.

Maar toch droomt de doctor.

Het is voor hem wel een blijde droom, en het is eigenlijk eenigszins wreed, hem uit dien droom te doen ontwaken. Maar nu hij zelf schrijft zooals hij doet in bovenstaand uitknipsel, zal het toch wel moeten.

Feit is, dat hier te lande, niet Dr. Van Lonkhuyzen, maar Prof. Heyns allerwege triumfeert, beide, wat betreft het leerstellige en het kerkrechtelijke van de Gereformeerde beschouwing. En, zooals Dr. Van Lonkhuyzen ook wel weet, en zelf meer dan eens schreef, dat beteekent, dat op leerstellig gebied Pelagius hier den scepter zwaait en op kerkrechtelijk terrein het Collegialisme op den troon zit.

Maar ter zake.

Dr. Van Lonkhuyzen schrijft, dat mijn Kerkeraad buiten kerkverband is gezet, omdat hij mij wilde handhaven, *nadat ik door de Synode was afgezet geworden.* Mag ik Dr. Van Lonkhuyzen vragen: welke Synode heeft mij ooit afgezet? Ik herinner mij niet, dat ik door eenige Synode uit mijn ambt ontzet ben. Die van 1924 zeker niet. Zij wilde zelfs geen tuchtoefening. En toch zou het die Synode geweest moeten zijn, want immers mijn Kerkeraad werd op 12 Dec. 1924 "buiten kerkverband geplaatst." Maar zoo staat de zaak heelemaal niet. Neen, er was heelemaal geen kwestie van het handhaven van mij als leeraar van de Eastern Ave. gemeente destijds. Mag ik het geheugen van Dr. Van Lonkhuyzen even te hulp komen? Hier zijn de naakte feiten:

1. Drie leden van de Eastern Ave. gemeente waren door den Kerkeraad van het Avondmaal geweerd, omdat zij de beschuldiging van openbare zonde tegen den leeraar wilden handhaven, en de Kerkeraad oordeelde, dat zij alzoo met den leeraar geen Avondmaal konden vieren. De Classis had, zonder in te gaan op die beschuldiging van openbare zonde, besloten, dat de Kerkeraad die censure zou moeten opheffen. De Kerkeraad weigerde dit te doen, met beroep op de Synode van 1926. Dit noemde de Classis *"insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten,"* en zij sprak uit, dat de Kerkeraad het kerkverband daardoor had verbroken.

2. Langs den weg van appèl waren er verschillende protesten tegen de leer van ondergeteekende op de Synode van 1924, met verzoek, dat ondergeteekende zou worden behandeld. De Synode sprak drie stellin-

gen uit, waarmede ondergeteekende het niet eens was. De Synode verwierp echter het voorstel, om ondergeteekende te behandelen, zelfs om hem iets te laten beloven of te onderteekenen. Zij liet ondergeteekende vrijuit gaan. Dat herinnert zich toch ook Dr. Van Lonkhuyzen zeer goed. Destijds schreef hij immers over dit slappe en laffe van de Synode, die ons niet had behandeld, ons vrijuit had laten gaan. De Synode had zelfs, volgens Dr. Van Lonkhuyzen niets gedaan. Weet de doctor niet meer, dat hij toen deze dingen schreef in *Onze Toekomst.* Het wordt mij werkelijk, bij het nadenken over deze geschiedenis, al raadselachtiger, hoe onze goede broeder doctor aan de overzijde van den oceaan kan schrijven, dat ik door de Synode was afgezet. Neen, de Synode deed niets anders dan drie stellingen uitspreken. Daarmede was de zaak natuurlijk beëindigd. Maar de Classis dacht er anders over, wilde de belofte hebben van den leeraar, dat hij zich aan de Drie Punten zou houden en onderwerpen, en eischte van den Kerkeraad van Eastern Ave., dat deze zijn leeraar voor de vraag zou plaatsen, of hij het al of niet eens was met deze punten. De Kerkeraad weigerde aan dezen eisch van de Classis te voldoen, met beroep op de Synode. En daarom werd de Kerkeraad beschuldigt van *"insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten"* en werd "buiten kerkverband geplaatst."

3. De leeraar is rechtstreeks door de Classis geschorst en afgezet, almede, omdat hij zich niet wilde onderwerpen aan de *"bevoegde kerkelijke autoriteiten,"* namelijk, de Classis. Men heeft zijn Kerkeraad zelfs nooit gevraagd hem te schorsen. Zoo maar, op eigen houtje, zonder ooit den Kerkeraad er mede in kennis te stellen, zonder op eenige wijze den Kerkeraad hierin te erkennen, heeft de Classis den leeraar geschorst!

En dit vindt Dr. Van Lonkhuyzen dan de triumf van zijne voorstelling van Gereformeerd Kerkrecht!

Ai mij, doctor, ziet u dan niet, dat men u met een kluitje in het riet heeft gestuurd?

O, het is waar, men heeft in Classis Grand Rapids East het den schijn van Gereformeerd Kerkrecht willen geven, en daarom heeft men gesproken van een verbreken van het kerkverband van de zijde van mijn Kerkeraad. Maar ziet de doctor dan niet, dat deze uitdrukking vloekt tegen die andere: "insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten"? Immers gaat deze laatste uitdrukking uit van de gedachte, dat de Kerkeraad onder de meest strikte autoriteit staat van de Classe, en dat, als de eerste de bevelen van de laatste niet wil opvolgen, hij schuldig staat aan ongehoorzaamheid en rebellie tegenover zijn meerdere? Is het niet meer dan belachelijk om te spreken van een verbreken van het kerkverband en tegelijk van insubordinatie aan bevoegde kerkelijke autoriteiten?

Neen, doctor Van Lonkhuyzen, uwe beschouwing heeft hier nooit ingang gevonden, behalve dan bij een enkele.

Is er anders te oordeelen over mijne schorsing?

En mijn afzetting?

Is het misschien naar de opvatting, die doctor van Lonkhuyzen heeft van Gereformeerd Kerkrecht, dat men een leeraar schorst en afzet, zonder den Kerkeraad ook zelfs maar te erkennen? Zonder ook zelfs maar eerst bij den Kerkeraad aan te kloppen? Zonder hem er zelfs maar kennis van te geven?

Neen, als het werkelijk waar is, dat de kerkelijke procedure van Classe Grand Rapids East in mijne zaak gegaan is naar het ideaal van Dr. Van Lonkhuyzen's Kerkrecht, dan is dat ideaal niet waard, dat hij er nog een woord aan verspilt. Want als ooit de rechten van een Kerkeraad vertrapt zijn door de Classe, als ooit het ambt van leeraar met voeten getreden is, dan is het door Classis Grand Rapids East.

Maar zoo bedoelde het ook Dr. Van Lonkhuyzen niet. Dat weet ik wel beter.

Alleen maar, hij blijft zich liefst vleien met de gedachte, dat zijn overtuiging toch ingang begon te vinden, en zelfs in één geval de overwinning heeft behaald.

Als het niet te veel gevergd is, had ik gaarne een antwoord van hem op dit schrijven.

De Standard Bearer kan Zierikzee ook wel vinden.

H. H.

CHRISTUS — EN GENOEG

Laat haar wijken, 's levens lente,
Die uw rozen bloeien dee;
Vliegt de blijdschap met de winden,
Geeft hun ook uw droefheid mee!

Laat ze vallen, al de muren,
Van uw blinkend luchtpaleis,
Ieder puinhoop preekt een waarheid;
Blijft een mijlpaal op uw reis!

Laat ze vlieden, al uw vrinden,
Doe uw winst met hun gemis;
Eens zal ook de laatste vlieden,
d' Oude, trouwe Droefenis!

Laat ze sterven, al uw wenschen,
Al uw waan en al uw trots;
Als het hart zich vult met nooden,
Wordt het hart een akker Gods.

Laat het breken, 't kloppend harte,
Zonder angst of bitterheid,
Hoeveel klagende behoeften
Worden mee in 't graf geleid!

Laat u Christus' kruis genoeg zijn;
Al de rozen van uw droom,
't Paradijsveld uwer hope,
Groeien bij dien Levensboom.

Joseph's Brethren In Egypt

Two of the seven years of famine had gone by. The countries surrounding Egypt had for some time perhaps been without grain grown on home soil. That the natives of these countries were without food of any kind is not very likely. There were still some fruits in the land as well as honey and nuts and eatable roots, as is evident from this that the present Jacob bids his sons to carry to Joseph on their second journey to Egypt, comprised the aforesaid foods. What is more, if the land was destitute of foods of all kinds, if the famine in this country was so grievous that nothing would grow, it is difficult to see how the meagre supply of grain that Jacob's sons took back with them to their families, could suffice even for so brief a length of time as a few days. The view to take then is that there was a lack of the more stable foods such as grain.

For some time now Jacob had observed his neighbors setting out in groups for Egypt to buy corn. He had heard of them returning with the desired commodity. His own granary was empty. As the supply had gradually dwindled, his sons had often raised the question what they were to do. As well as their father, they all knew that there was corn in Egypt. It is quite evident, however, that they all dreaded a trip to this country; for each was careful to refrain from suggesting to the other that such a trip be undertaken. They looked one upon another and said nothing. The reason for their silence is apparent. Egypt was the country that according to their best knowledge had received their brother whom some twelve years ago now they under the impulse of a satanic spite had turned over to the merchants. Small wonder, that at the sight of their diminishing supplies their hearts were troubled, and that these hearts would fill with evil forebodings as often as they perceived that dire necessity would eventually compel them to apply to Egypt for grain. Their conscience were guilty.

Their strange behaviour even drew the attention of Jacob. He could not understand these sons of his. What might ail them? So he said to them one day, "Why do you look one upon another? Behold, I have heard that there is corn in Egypt; get you down thither, and buy for us from thence; that we may live and not die." "So Joseph's ten brethren," the sacred narrator goes on to say, "went down to buy corn in Egypt." It deserves our attention that Benjamin Jacob sent not with them, lest preadventure mischief befall him. Benjamin was the son of his beloved wife Rachel now long since dead. Did Jacob perhaps entertain the secret suspicion that somehow his ten sons were responsible for the sudden disappearance of Joseph? Could it be perhaps that for this reason he feared to permit his darling child to pass out of his sight? If so, Jacob's house was a precinct of greatest unrest and distress. Its head looked askance at some suspected of crime. And they, surmizing the secret thoughts of the aged father's heart, avoided his glance and his presence. What may be cited in support of this conjecture is Jacob's bitter complaint: "Me have ye bereaved of my children; Joseph is not, and Simeon is not, and ye will take Benjamin away." Under the pretext of a great concern for the well-being of his beloved child, a concern by itself genuine enough, Jacob, it seems, here intimated that these sons somehow had worked the mischief that had overtaken Joseph. Was the aforesaid complaint as near as he dare come to accusing them out right? If so, the atmosphere of this house was surcharged with suspicison and therefore most stifling.

The sons of Israel set out, in all likelihood with souls haunted by the reminiscence of their crime. Once on the main highway, it was a relief to them that they could pass into the company of other groups of wayfarers on their way to the granaries of the one country whose borders these sons so dreaded to cross. They came, we read, among those that came.

Joseph as governor over the land personally attended to the business of selling corn to the needy—natives and foreigners alike. No one, it seemed, could come and go without his knowledge. He took notice of every outlander in the expectation that at any time now he would sight among the buyers his own kin. How his heart yearned for them! With what eagerness he looked forward to that moment that he could take them to his bosom and tell them not to be angry with themselves in that God did sent him before them to preserve life!

For this moment Joseph had not long to wait. On a day the sons of Israel arrive. Having heard that he who attended to the business of selling corn, is no one less than Pharaoh's vicegerent, they know that even before they place with him their order, they must pay him their respects, yea, bow down themselves before him with their faces to the earth. So they do. No sooner does Joseph see them but he knows them. This need not occasion surprise. It is but twelve or at the most fourteen years ago that he last saw them. They were grown-up men then, with features that had taken on a mold that at their age time could but gradually alter.

With his brethren prostrate at his feet, it can easily be surmized what passes through Joseph's soul. But we need not resort to conjecture here. The notice of Scripture is that he thought of his dreams, which now receive a literal fulfilment.

Joseph, it is plain, had prepared himself for this moment by sketching out for himself a plan of action which if adhered to would place his brethren under the necessity of acting the part of the kind of men they now were. Had these sons in the interval undergone a change of heart? Had they repented of their crime or were they still the wicked men of yore? Would they,

if possible, undo what they had done, or under like circumstances duplicate their deed? This Joseph has need of knowing. He will forgive them and take them to his bosom, he will effect a re-union between himself and his father's house, provide a place for his kin in Egypt, if he perceives that the view they take of their sale of him is of a character betokening that they have been delivered of the terrible spite that prompted them to dispose of him; if they show themselves up as men tamed down and sobered by the great sorrow the loss of Joseph must have occasioned their aged father. How could he think of taking them to him in the land of Egypt, if they were still the lawless men of fourteen years ago. It is expedient, therefore, that he should learn from their reactions to the test to which he will submit them, what kind of men they now were.

Viewing the treatment Joseph affords them as a test, we can understand it. In order to make it possible for himself to labor with them, he must separate them from the crowd of purchasers. He, therefore, will decry them as spies and thus furnish himself with a ground for shutting them up in the ward. Next he will afford them a manner of treatment that, unless they are wicked, thoroughly hardened, and unscrupulous men, will strike terror to their souls, and awaken their conscience. Thus terrorized and conscience-smitten, they will link up their present distress with their crime and regard the mischief that overtakes them as divine vengeance. While in this state of mind, they will converse the one with the other. By attending to their conversations, Joseph will know what manner of men they are. Further, if they repent, their sorrow must be put to a severe test that it may appear whether their contriteness of heart is genuine. Then, too, Benjamin must be singled out as a favorite with Joseph. If they are still at heart the jealous and spiteful men of yore, their reactions will tell. Finally, Joseph must create for them a situation in which they will be compelled either to rise of the defense of or cast Joseph off. Doing the former they give evidence of having undergone a change, so Joseph opines. If after admitting that the cause of their distress is their past sin they leave this younger brother of their in the lurch, and allow him to be apprehended and themselves to return without him, they show themselves up as men heartless and wicked.

Joseph's first step is to make himself strange to them, negatively by refraining to disclose to them his identity, positively by communing with them through an interpreter. As shielded by Egyptian manners and language, with a visage cleanly shaven and with a dress thoroughly native as to its mode, the possibility of them recognizing him is remote, the more so since the years that he had been away from home comprised a period in which he had grown from a youth into a man. Confident that they know him not, Joseph deems it safe for him to proceed. So he feigns severity. Roughly he asks them, "Whence come ye?" Somewhat frightened, it may be imagined, they meekly reply, "From the land of Canaan." The Egyptian lord frowns, Their answer has visibly displeased him. They are perplexed, know not what to think. Again he speaks, sternly and abruptly. Instantly the interpreter declares, in a tone of voice equally as severe perhaps, the meaning of his speech. "Ye are spies. To see the nakedness of the land are ye come." A great fear grips their souls. Mute with consternation, the one looks upon the other. Finally one of their number, possibly Judah, frames a retort designed to bring out the inherent improbability of the charge, "Nay, my lord, but to buy food are thy servants come. We are all one man's sons; we are true men, thy servants are no spies." "Think ye, my lord, that a father would order all his sons to engage in the perilous business of marking the vulnerable sections of a country?" The stern lord will not be convinced. So he repeats his charge, "Nay, but to see the nakedness of the land are ye come." Each of them in his despair now sets his mind at work framing a reply that will ring so true that this lord will feel he is mistaken in them. "Thy servants," one of their number avers, "are twelve brethren, the sons of one man in the land of Canaan; and behold, the youngest is this day with his father, and one is not." The countenance of the Egyptian fails to soften. He clings to his suspicion? They set themselves for his answer, "This is it that I spake unto you, Ye are spies. Hereby ye shall be proved; by the life of Pharaoh ye shall not go forth hence, except your youngest brother come hither. Send one of you, and let him fetch your brother, and ye shall be kept in prison, that your words may be proved, whether there be any truth in you; or else by the life of Pharaoh surely ye are spies."

Unwittingly these sons have played into Joseph's hands. He had purposely repeated his charge to lead them on into the details of his family. He knows now that his father is still alive and that Benjamin is his darling child. There was nothing unreasonable about his insistence that they prove their words. What distressed them was his determination to retain nine of their number while the one fetched their youngest brother. Why had he singled them out as spies? Had they not come peaceably? Was there anything about their demeanor that could have aroused his suspicion? Of all men that crossed Egypt's borders they were the most reserved and unassuming. Their conduct had been faultless. Had they not payed him their respects in deep bows? How was it then to be explained that he had set them apart as men who had come to see the nakedness of the country? Their state of mind was such that the only explanation that would come to them was that in their own words God had found out their iniquity. So they reason among themselves.

Joseph continues laboring with his brethren. His measures are severe. To frighten them he said that

he would permit but one of their number to return. Having thus threatened them, he places them in a ward for three days to gain time for sketching out for himself a proper course of action. He reconsiders his original resolve. Instead of imprisoning the nine while the one fetches Benjamin, he will retain but one of their number and set the others free. So he said unto them the third day, "This do and live; for I fear God: if ye be true men, let one of your brethren be bound in the house of your prison; go ye, carry corn for the famine of your houses; but bring your youngest brother unto me: so shall your words be verified, and ye shall not die. And they do so."

The hearts of these sons are heavy. In their distress they contemplate with unusual earnestness the events of the day of that fatal sale. With the anguish of the lad's soul before their eye, with his sobs again in their ears and with souls tortured by the reminiscence of pleading they had refused to heed, they begin to reason among themselves. "Verily," they say, the one to the other, "we are guilty concerning our brother, in that we saw the anguish of his soul, when he besought us, and we would not hear; therefore is this distress come upon us." Reuben speaks up to remind them that they had been warned by him not to sin against the child but that they would not hear. "Therefore," he concludes, "also his blood is required."

Joseph has observed his brethren; heard their earnest replies, seen their distress. He hears them bewail their present plight as the reaping of what they had sown, for he is with them in the prison. However, they knew not that he understand them; for he spake unto them by an interpreter. It was this, too, that made the sorrow he now occasioned them to rise before his eye as most pitiable. Unable to hold himself in check, he turned himself about from them, and wept. His outburst of grief is sufficient to overturn the view that in testing them he was being prompted by malice. Drying his tears, he returns to them again and communes with them. As yet, however, he can show them no compassion. He must go through with his test. So he takes from them Simeon and binds him before their eyes.

The question is what Joseph has thus far learned about his brethren. As yet he knows nothing about them except that they were men going about with a filthy and accusing conscience — a conscience thoroughly aroused by his threats. It was still a question with him whether they had truly repented, whether the fear they had manifested was something more than a fear inspired by the thought that they were about to reap the reward of their great sin. Joseph, it should be observed, has threatened them with death, has suspended a sword over their heads. It is a question whether a repentance prompted by the spectacle of an unsheathed sword that at any moment threatens to do its deadly work always issues from a regenerated heart. This, of course, is not saying that these sons had not changed for the good. They may have. What we mean to bring out is that their distress together with their reasonings in the hour of distress comprise no *positive* proof that they had changed and truly repented. In the hour of death the most hardened criminal may be terrorized by the voice of accusing conscience and still be destitute of grace.

Having bound Simeon, Joseph released the rest. With their asses laden with corn they departed, all unmindful of the fact that the sacks contained their money as restored to them by Joseph, who in addition to having turned out to them as much corn as their money would buy, had given them provision for the way.

In the inn one of them opens his sack to give his beast provender and espies his money in the mouth of his sack. He notifies the rest of his discovery. Feeling certain that they now possessed new evidence that they were being overtaken by their sin, their hearts failed them and they were afraid. They say one to the other, "What is this that God has done unto us." Once home they relate to Jacob their fear-inspiring experiences, omitting nothing. Their finding every man's money in his sack, but feeds their great fear that mischief has been designed against them. Jacob, too, was afraid.

Simeon's imprisonment and the condition set by the Egyptian lord that he will set the prisoner free if they return with Benjamin, must have been a topic of daily conversation in Jacob's home. Especially Simeon's family must have insisted that without delay they set out for Egypt. But Jacob cannot be talked over to sending his darling child with them. The complaint he utters shows that he takes the matter hard. "Me have ye bereaved of my children," he says, "Joseph is not, and Simeon is not, and ye will take Benjamin away; all these things are against me." This, of course, is not the speech of faith. His unbelieving eye, with which he now sees things greatly exaggerates his loses.. Fact is, that ten of his children were with him. Two were in Egypt, the one safe in prison and the other as lord of Egypt, attending him. And all these things were for him as he soon would be quite ready to confess.

When all attempts to induce him to break his resolve not to let Benjamin go fail, Reuben volunteers the strange guarantee of his two sons, "Slay my two sons," says he, "if I bring him not to thee: deliver him into my hand and I will bring him to thee again." But this language was little designed to reassure Jacob's heart, "My son shall not go down with you," he wails, "For his brother is dead, and he is left alone: if mischief befall him by the way in the which we go, then shall ye bring down my gray hairs with sorrow to the grave." He felt, however, that eventually, dire necessity will compel him to yield. Why then does he wait? Because in his weakness he cannot release his hold on his darling child. This hold can only be broken by the

immediate need of the hour. And this hour strikes only too soon. The famine is sore in the land; so that the family has completely exhausted the supply of corn brought out of Egypt. Now behaving as if the lord in Egypt had not spoken, Jacob says unto them, "Go again, buy us a little food." The sons, however, refuse to bestir themselves. As they see it, to appear without Benjamin would be suicidal. Is not Jacob aware of this or could he not convince himself that his sons had spoken the truth? Had perhaps the thought taken hold of him that they were planning mischief against this child of Rachel also? If not, was he prepared to see his family starve rather than allow Benjamin to pass out of his sight? Of course not, but he cannot part with this son of Rachel.

Whatever the underlying reason for Jacob's dread may be, the sons are at their with's end. Finally, Judah ventures to speak. With considerable emphasis he reiterates the condition upon which it is safe for them to approach the man in Egypt and concludes the first part of his discourse with the solemn affirmation that he and the rest will not bestir themselves as long as Jacob refuses to send Benjamin. Jacob wavers. Evidently he has been impressed by Judah's earnest pleading. Yet his resistence has not been so completely broken down that he refrains from further remonstrating with them. "Wherefore," he replies, "dealt ye so ill with me, as to tell the man whether ye had yet a brother." The sons clear themselves of blame by saying that they had been led on by the man's quiz and that they certainly had no way of knowing beforehand that he would put what they had told him to such sad use. They say to Jacob, "Could we certainly know that he would say, Bring your brother down." In this their reply, the sons deviate somewhat from the truth. What had induced them to enter into details is the charge that they were spies.

Judah again speaks. "Send the lad with me, and we will rise and go; that we may live, and not die, both we and thou, and also our little ones. I will be surety for him; of my hand thou shalt require him: if I bring him not unto thee, and set him before thee, then let me bear the blame forever: for except we had lingered surely now we had returned this second time." Jacob evidently dare no longer resist. Judah's proposal touches his heart. Besides, there may have been something about this son of his, in all likelihood the moral earnestness with which his speech was surcharged, that gendered in the aged father the conviction that his darling child would be safe in his hands. So Jacob bows before the inevitable; he is silent and thus acquiesces in his doleful lot. It means that they have gained his consent.

Can he do anything at all to insinuate himself and his sons in the favor of that man in Egypt? Though the famine is sore, and provisions scarce he can prepare him a small present. Then, too, the sons must not forget to take double money in their hands. So he said unto them, "If it must be so now, do this; take of the best fruits in the land in your vessels, and carry down the man a little present, a little balm, and a little honey, spices and myrrh, nuts and almonds: and take double money in your hand; and the money that was brought again in the mouth of your sacks, carry it again in your hand; preadventure it was an oversight . . . . " Here Jacob arrives at a point in his discourse at which he must utter the word that will send Benjamin with them. Pausing, it may be, to heave a sigh, he forces himself to say, "Take also your brother, and arise, go again unto the man." Raising his voice in prayer he continues, "And God Almighty give you mercy before the man, that he may send away your other brother — and Benjamin . . . . If I be bereaved of my children, I am bereaved."

If I am bereaved of my children? Nay, Jacob, it shall not be! Dost thou not remember what the Lord spake also unto thee, "Behold, I will make thee fruitful, and multiply thee, and I will make of thee a multitude of people; and will give this land to thy seed after thee for an overlasting possession"? Could this word take effect if the Lord would bereave thee of thy seed? Recall the word that He spake to thy father Abraham, "Abraham, know of a surety that thy seed shall be a stranger in a land that is not their's, and shall serve them; and they shall afflict them four hundred years. And also that nation whom they shall serve, I will judge: and afterward they shall come out with great substance . . . . in the fourth generation they shall come hither again; for the iniquity of the Amorites is not yet full."

Has it not at all occurred to thee Jacob that the Lord through Joseph, whom thou thinkest dead, is about to bring thee in that land where thy seed is to be a stranger? Dost thou not perceive that Egypt may be this land, and that the Lord will avail Himself of this famine to move the heart of the Egyptians to receive thee? Thou mournest for Joseph as if he were dead? Art thou unmindful of his dreams? Canst thou not take home to thy heart the word of God and believe that all these things are for thee?

As to ourselves, let not the thought take root in our souls that we are not subject to like frailties as Jacob was. When life becomes hard and the path a bit thorny, when the way leads through passes where storms howl and shriek, when the events that come creeping into our lives upset all our plans and frustrate our designs, when the burden of life begins to take on new weight and the cross becomes a trifle hard to bear, how prone we are to say as did Jacob, "All these things are against me." Such murmurings can easier be explained in Jacob than in us. When he lived the church was still in its infancy, a mere child as to its grasp upon truth, its clarity of vision ond its understanding of the deep things of God. "The Spirit was not yet." Jacob's Bible contained no such immortal passages as, "And we know that all things work to-

gether for good, to them that love God, to them who are the called according to His purpose. For whom He did foreknow, he also did predestinate to be conformed according to the image of His Son, that He might be the firstborn among many creatures . . . . " "And not only so, but we glory in tribulations also; knowing that tribulations worketh patience; and patience experience; and experience hope; and hope maketh not ashamed; because the love of God is shed abroad in our hearts by the Holy Ghost which is given unto us. Consider that we are come unto mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the general assembly and the church of the firstborn, which are written in heaven, and to God the judge of all, and to the spirits of just men made perfect, and to Jesus the Mediator of the new covenant, and to the blood of sprinkling, that speaketh better things than that of Abel." How indicative of willful ignorance those murmurings of ours therefore must be.

Know that not all of God's people in their declining years can look back on a life so filled with bitter trials and so fraught with sorrow as the life of Jacob.

Shall we take home to our hearts the great object lesson of Jacob's life — the lesson, namely, that all things are for us indeed?

G. M. O.

Het Oordeel Van Dr. Impeta

Hier volgt de beoordeeling van ons standpunt, als uiteengezet in: *Genade Geen Aanbod,* door Dr. Impeta. We hebben beide artikelen, die de geachte broeder aan deze beoordeeling wijdde, in hetzelfde nummer van ons blad opgenomen, opdat onze lezers beter den totaalindruk, die het schrijven Dr. Impeta laat, zouden kunnen ontvangen.

ALGEMEEN AANBOD VAN GENADE?

II

"We zagen de vorige week, welke de hoofdinhoud was van de brochure door Ds. H. Hoeksema (Prot. Gereformeerd predikant te Grand Rapids, Mich.) in het licht gegeven onder den titel: *Een Kracht Gods tot Zaligheid,* of: *Genade Geen Aanbod.* Ik toonde aan, dat het de bedoeling van den schrijver is nadruk te leggen op zijn stelling: er kan noch mag sprake zijn van een algemeen, welmeenend aanbod van genade van Gods wege komend tot allen, die het Evangelie hooren, in dien zin, dat de Heere aan allen zou betuigen, dat Hij hunne zaligheid wil (vgl. bijv. bl. 125).

"Nu komt het er op aan, in een paar artikelen, eenvoudig en klaar, uiteen te zetten hoe ik voor mij over deze kwestie denk, bij het licht, dat ik er nu over heb, al heb ik niet die studie van de zaak kunnen maken dat ik ook de voornaamste artikelen uit den (Amerikaanschen) *Wachter* heb gelezen, en dus van den Amerikaanschen broedertwist over deze aangelegenheid slechts onvolledig op de hoogte ben. Ik bespreek dus nu alleen de brochure-Hoeksema.

"En dan moet het me allereerst van het hart, dat de schrijver op enkele bladzijden ietwat eenzijdig redeneert.

"En dat vind ik jammer. Want als iemand *reageert* tegen wat hij meent te zien als dwaling, moet hij zich in zijn reactie daartegen liefst voor alle eenzijdigheden wachten.

"De Synode der Amerikaansche Christelijke Gereformeerde Kerken heeft uitgesproken: behalve de zaligmakende genade Gods, bewezen alleen aan de uitverkorenen Gods ten eeuwigen leven, is er ook een zekere gunst of genade Gods, die Hij bewijst aan Zijn schepselen in het algemeen. Dat blijkt bijv. uit . . . de algemeene aanbieding des Evangelies.

"Dit standpunt veroordeelt collega Hoeksema als Arminiaansch (bl. 17, vgl. bl. 141).

"Terecht?

"Ik kan het niet inzien.

"Ik ben het in dezen met de Chr. Geref. Synode eens. Mits men goed onderscheidt, gelijk zij poogt te doen. Zij noemt eerst *'zaligmakende'* genade Gods, aan de uitverkorenen bewezen. In orde. En dan *daarnaast*: een zekere gunst of genade Gods die Hij allen bewijst (allen hoorders des Woords) in de verkondiging van het Evangelie.

"Is dat niet juist en waar? Is het verkondigen van het Evangelie voor hen dan een straf? Laat 't hun straks blijken te zijn een reuke des doods ten doode, omdat het Evangelie, dat zij hooren, snood verwerpen en deswege hun straf, die in aller dagen dag over hen uitgesproken wordt, wordt verzwaard. Maar de prediking zelve (de verkondiging van een *blijde* boodschap) is toch niet een straf, een kwaad, een ramp — maar m. i. wel terdege een goedheid, een volstrekt *onverdiende* goedheid (zie de recensie van prof. Greydanus in 't G. Th. T. van Mei j.l.,) en dus — in zekeren zin — een genade (al is het niet een zaligmakende), een genade Gods. Het woord 'genade' wordt in de Nieuw-testamentische Schrift wel terdege ook gegeven aan bepaalde weldaden Gods, die met de zaligmaking niet in rechtstreeksch verband staan. Vgl. bijv. Ef. 3:8 waar Paulus zegt: mij is de genade gegeven verkondiger des Evangelies te mogen zijn.

"We kunnen toch Gods goedheid wel genade noemen, in een bepaalden zin. Ik ben het eens met wat Dr. A. Kuyper schrijft in de Christelijke Encyclopaedie: Het woord *genade* . . . . beteekent in het algemeen het *ongehoudene* van de goedertierenheid Gods. Geldt *dit* reeds ten opzichte van het nietige schepsel als zondaar (? — dit zal wel een drukfout zijn voor: *als zoodanig*), dat God aan niets verplicht of gebonden is hem gunst te betoonen of weldaden te schenken, en dat, als God het toch doet, dat ongehouden goedheid

of genade is — in veel sterker mate geldt dit ten opzichte van den doemschuldigen zondaar . . . . Het is genade in *algemeenen* zin dat God in nederbuigende goedheid aan nietige menschenkinderen gunst wil bewijzen op natuurlijk gebied . . . . " Maar dan des te meer, als Hij hun het Evangelie doet prediken. Beide blijken van goedheid en barmhartigheid willen tot bekeering roepen.

"Indien collega Hoeksema bestrijdt dat de *inhoud* van de Evangelieverkondiging een aanbod van zaligmakende genade is, behoeft hij nog niet te bestrijden, m. i., dat de *verkondiging-zelve,* in een bepaalden zin, 'genade', goedheid Gods kan heeten.

"En indien hij de termen: 'genade', 'goedheid', 'gunst' van God, den verworpene bewezen, geen van alle en in geen enkel opzicht wil — ja, maar hoe handhaaft hij dan dat toch, volgens de Heilige Schrift, er *niet alleen is* een verwerpen *van den mensch door God* (Jer. 6:30 enz., enz.), maar *ook* een verwerpen *van God* en van Zijn Woord *door den mensch* (I Sam. 8: 7; Jer. 6:19; 8:9, enz., enz.), hetwelk dien mensch schuldig stelt en waardig der verdoemenis; welk verwerpen toch niet alleen is een verwerpen van den *eisch* en het *bevel* des Heeren, maar ook van het *goede* des Heeren, een verwerpen van *God-zelven* (I Sam. 8:7), die toch is: *het Hoogste Goed?*

"Ik acht het voorts ook niet juist te zeggen dat de prediking des heils alleen daartoe zou dienen om 'rechtvaardiglijk het oordeel der verworpenen (te) verzwaren' (bl. 139). Ds. Hoeksema zelf voegt het woordje 'alleen' niet in, maar het ligt in zijn gedachtenlijn (bl. 139, 141). Die prediking dient toch eerst om te laten zien hoe goed God is, terwijl dan te grooter wordt de zonde dergenen die op zoo groote zaligheid geen acht geven (Hebr. 2:3). Voorts evenwel is er nog iets anders, waarover collega Hoeksema met geen woord spreekt. Laat mij blijven bij ons eigen vaderland. Hier is de prediking des Evangelies nu sinds de zevende eeuw na Christus onder Gods bestel gebracht. Wij weten dat hier in den loop der dertien eeuwen, gedurende welke het evangelie hier gepredikt werd, vele uitverkorenen zijn toegebracht. Want wat *Luther* zeide is waar: 'Waar het *Woord Gods* recht verkondigd wordt, daar is *volk* Gods'. We weten ook dat hier vele verworpenen hebben geleefd. Ten aanzien van hen mocht de bekendheid met het Evangelie, terwijl zij evenwel den Christus Gods als Zaligmaker verwierpen, een reden voor God zijn om hun straf te *verzwaren.* Want zij onderscheidden zich ten ongunste van heidenen die nimmer met het Evangelie in aanraking komen. Maar als Ds. Hoeksema nu vraagt (bl. 17) : 'welke genade ontvangen de verworpenen van God in de prediking des Evangelies?' en verklaart: 'aan een antwoord op die vraag heeft niemand zich nog ooit gewaagd' — dan moge dat misschien voor Amerika waar zijn, ik kan het niet beoordeelen. Maar dan is het mij een raadsel, hoe hij zoo schrijven kan, in het algemeen. De zegen der Evangelieprediking is toch zoo groot! Heel 't leven, heel de rechtstheorie en de rechtspractijk, heel de zede, voorts de taal, de kunst — de reeks ware lang te maken! — van een volk, dat onder Evangelieprediking leeft, wordt er zoozeer door opgeheven, gezuiverd, verrijkt. En wanneer God eenmaal oordeelt naar dat de menschen op aarde hebben gedaan, hetzij goed, hetzij kwaad, zal er dan toch ook weer *verlichting* der eeuwige straf kunnen zijn voor allen, die onder invloed van de Evangelieprediking en Evangeliewerking in hun land, veel minder ongerechtig hebben geleefd, dan diepzondige, zedelooze, schriklijk-wreede Heidenen in zulk een land, waar van den verzachtenden en adelenden invloed des Evangelies niets merkbaar is, omdat de prediking noch van Gods Woord noch van Gods Wet er ooit kwam. En laten we nu niet over woorden twisten. Noem dien invloed van het Evangelie — Woord en Wet! — een *zegen* voor een land als ons rijkbeweldadigd vaderland, een *voorrecht,* een *weldaad,* een *goedheid,* alles uitstekend. Maar laten we het dan ook gerust een *genade* van God noemen.

"Niet een zaligmakende voor allen, die niet gelooven. Natuurlijk niet, dat beweert ook niemand. Maar wel een *genade,* in den zin van volstrekt-*onverdiende,* volstrekt-*vrije* goedertierenheid van God, die Hij ons Nederland bewees, *alleen door Zichzelf daartoe bewogen.*

"k Zou nog één onzijdigheid willen noemen van collega Hoeksema's brochure. Maar dan houd ik er ook mee op. Want dan wordt het tijd dat ik — in een volgend artikel — tot de groote *hoofdzaak* kom, de zaak waar het eigenlijk om gaat, en waarbij het zal blijken dat ik in collega Hoeksema's betoog veel waardeer.

"Ik heb, als ik nog één eenzijdigheid wil signaleeren, het oog hierop.

"Wanneer collega Hoeksema stelt: de genade is in het geheel *geen aanbod* (bl. 59), alleen een belofte (aan de geloovigen, aan de uitverkorenen) ; en het verschil tusschen *aanbod* en *belofte* is dit: *'aanbod* onderstelt dat de persoon aan wien iets wordt aangeboden, het kan aannemen; een *belofte* wordt vervuld door hem, die de belofte doet' — dan ga ik in de qualificatie van 'aanbod' niet mee. De schrijver zegt het juist zoo op bl. 30; men kan alleen aanbieden op een voorwaarde, waarvan men weet, 'dat zij, tot wie het aanbod komt, er aan kunnen voldoen'. En op bl. 35 omschrijft hij het zoo: aanbod onderstelt: ten vierde: 'dat de mensch het kan aannemen (vrije wil).' — Ja, wanneer men het zoo stelt, *vecht* men als goed-Gereformeerde tegen den term, uit al zijn macht. Natuurlijk — want dan onderstelt het woord 'aanbod' de bekwaamheid van den mensch, om het te aanvaarden. En dat is Arminiaansch. Zulk een 'veronderstelde bekwaamheid,' werd ze bij ons in Nederland gepredikt, zou hier te lande in onze kringen, nog veel meer strijd ontketenen dan de zoogenaamde 'onderstelde wedergeboorte' het ooit heeft gedaan!

"Maar dat onderstelt een aanbod niet *per se.* Even-

min als in collega Hoeksema's *eigen* gedachtengang de *roeping* tot geloof en het *bevel* tot bekeering — die hij beide, goed-gereformeerd, nadrukkelijk handhaaft (bl. 105 en 107) — onderstelt, dat de *geroepene* kan en wil komen, en de mensch, tot wien het *gebod* komt kan en wil gehoorzamen. Evenmin ook als in den gedachtengang van onzen Heidelbergschen Catechismus de *eisch* Gods (evenzeer door collega Hoeksema streng gehandhaafd, als komende tot alle hoorders des Woords, ook tot 'de verworpenen', bl. 30), *onderstelt* dat de opgeeischten er aan kunnen voldoen, wanneer die Catechismus vaststelt (antw. 9): 'dat God in Zijn wet van hem (den zondigen mensch) eischt, wat hij niet kan doen'; de schrijver beaamt het, bl. 30, ook zelf. Maar waarom dan het woord 'aanbod' *om die onderstelling* (die de schrijver er onder schuift) verworpen en zelfs gevraagd (bl. 13): 'Wat zin heeft het te spreken van een aanbod van iets aan menschen, van wie men zeker is, dat ze het aangebodene niet kunnen aannemen?' — en het beeld gebruikt (bl. 10): als ik een gebondene aan handen en voeten een lekker maal 'aanbied,' dan spot ik met hem? (ook Prof. Greydanus in zijn recensie wees er reeds op, dat de schrijver hier er te weinig mee rekent, dat een *natuurlijke* onmacht toch iets anders is dan de zedelijke (zondige) onmacht van den gevallen mensch, den zondaar).

"Maar genoeg hiervan. De volgende week *het* punt, waar het om gaat.

"Eén laatste opmerking voeg ik evenwel nog aan de gemaakte toe. Collega Hoeksema is blijkbaar een zeer scherp logisch denkende geest. Wil hij nu tot mij zeggen: 'collega Impeta, de drie opmerkingen die ge in dit artikel maakt en die ge blijkbaar als 'voorloopige' wilt beschouwd zien, *zijn* eigenlijk niet 'voorloopig', maar raken reeds wel ter dege ten volle de groote kwestie die ons hier in Amerika verdeeld houdt' — dan ben ik dat goed met hem eens.

"Ik trachtte deze eerste opmerkingen nog eenigszins van formeelen aard te doen zijn. Maar ik erken, ze grijpen in het materieele reeds wel ter dege in.

"Collega Hoeksema houde mij dan de onderscheiding, ook al zou hij ze willen wraken, ten goede.

"En hij erkenne, dat ik de volgende week in mijn laatste artikel dan toch van a tot z op het hart der kwestie inga. I."

ALGEMEEN AANBOD VAN GENADE?

"Ik kom nu tot de zaak waar het, in den strijd tusschen Ds. Hoeksema en zijn tegenstanders, in Amerika, toch ten slotte *om gaat*. De vraag is aldus te formuleeren: is er een algemeen aanbod van genade, welgemeend, van Gods zijde — te handhaven ook bij de leer van verkiezing en particuliere voldoening (de leer dat Christus alleen voor zijn volk, voor de uitverkorenen stierf) — of is er zulk een aanbod niet en mag het dus door een Gereformeerd prediker niet worden gedaan; is de genade in het geheel *geen aanbod*, maar (wat volgens Ds. Hoeksema daarvan geheel verschilt; wat daar lijnrecht tegenover staat) alleen: een kracht Gods ter zaligheid? Collega Hoeksema ziet dit verschil zoo groot, dat hij schrijft (bl. 8, ik cursiveer): 'De voorstelling van een algemeen en welgemeend aanbod van genade is niet alleen *niet te rijmen* met de Gereformeerde leer van verkiezing en verwerping, zooals zelfs hare voorstanders gereedelijk toestemmen; maar zij *druischt ook in* tegen geheel de lijn van het Gereformeerd denken, gelooven en belijden. Zij is eene *ontkenning* der Gereformeerde belijdenis, Gods genade betreffende, op schier elk punt.'

"Nu zie ik voor mij het zoo.

"Den term: algemeen aanbod van genade, zou ik voor mij voorloopig nog wel durven handhaven. Men weet: een man als prof. Bavinck handhaaft dien term ook. Gereformeerde Dogmatiek, 2e druk, IV, blz. 4-11. Hij heeft bij zijn leven de brochure-Hoeksema niet kunnen lezen, maar wist wel (zie bl. 4, noot), dat reeds mannen als *Arminius* en *Episcopius*, hoofdvertegenwoordigers van het Remonstrantisme, den Gereformeerden met hun leer van uitverkiezing en particuliere voldoening hebben verweten: de Gereformeerden kunnen op hun standpunt een algemeene roeping door het Evangelie niet aannemen: 'immers is Christus volgens hen niet voor allen, doch slechts voor de uitverkorenen gestorven; en de prediking kan dus niet luiden: Christus heeft voor u voldaan, uw zonden zijn verzoend, geloof alleenlijk, maar kan voor onbekeerden alleen bevatten den eisch der wet: *indien zij het aanbod der algemeene genade handhaven*, is dit toch van Gods zijde *niet ernstig gemeend* en bovendien *onnut* en *ijdel*' (ik cursiveer). De kwestie is oud.

"Van mijn artikel in Juni in ons blad geplaatst behoef ik dan ook m. i. geen letter terug te nemen. Het liep niet over den Amerikaanschen broedertwist, maar behandelde toch een daarmee verwante kwestie en ik verdedigde er den term *'algemeen aanbod* van genade', als goed-Gereformeerd te verstaan *tegen* den ongereformeerden term: 'aanbod van *algemeene genade*', die op het terrein der algemeene verzoening thuis hoort. Naar mijn inzien was en is en blijft die term — mits goed opgevat — in overeenstemming met de Gereformeerde waarheid.

"Ik zeg er nu nadrukkelijk bij: *mits goed opgevat.*

"En dan, deze drie woorden er *bij* genomen, heb ik collega Hoeksema zelf aan mijn zij, die immers op bl. 135 van zijn brochure verklaart: 'de zaligheid mag een aanbod heeten in den ouden zin van *offerre*, voorstellen. Want Christus wordt in het Evangelie aangeboden, voorgesteld, voor oogen geschilderd.'

"Ds. Hoeksema maakt in zijn brochure volkomen duidelijk, dat hij wel wil en ten volle wil: a. een *algemeene* eisch van geloof en bekeering (bl. 30); b. een (particuliere) belofte (dat n.l. wie gelooft zal zalig worden), maar die aan *alle* volken en menschen tot

wie God, naar Zijn welbehagen, het Evangelie zendt, moet worden verkondigd en voorgesteld (b. 101); c. een *algemeene* roeping door het Evangelie, ook komend tot de verworpenen (bl. 105); — d. en dit wil hij nu ten slotte zelfs een *aanbod,* een algemeen aanbod, noemen, aanbieden dan genomen in den zin van voorstellen (bl. 135). Veilig zou Ds. Hoeksema nu hier toch ook nog de *noodiging* bij kunnen noemen, wat hijzelf niet met zoovele woorden doet; hij gebruikt het woord alleen in citaten (een aanhaling uit Keegstra, bl. 31, uit Calvijn, bl. 53, enz.). De *noodiging* tot Christus en tot zijn heil is toch een belangrijke nuance van de roeping; in het Latijnsche woord *offerre,* dat collega Hoeksema van alle kanten beschouwd, zit toch ook het element in van: aandragen: verlokkend, noodigend aandragen: 'wij bidden van Christus' wege (of: voor Christus): laat u met God verzoenen.' Het ligt niet in de lijn van Ds. Hoeksema's redeneering om hier iets op tegen te hebben.

"Maar dan vraag ik: waarover strijden de broeders in Amerika toch eigenlijk?

"Met zijn tegenstanders gaat collega Hoeksema zoover mee; laat ik het desnoods en voorzichtigheidshalve even anders zeggen (want hij-zelf ziet tusschen de twee standpunten niet een gradueel maar een principieel verschil; niet een verschil in mate en graad maar van beginsel) — laat ik het dan zoo zeggen: aan zijn tegenstanders stemt collega Hoeksema volkomen toe: er is een algemeen bevel, een algemeene prediking, een algemeene roeping — dus ongetwijfeld toch ook: een algemeene noodiging om (geloovend en zich bekeerend) te komen tot Christus.

"En nu wil ik er even bij zeggen: dit mag en moet en *wil* collega Hoeksema ook blijkbaar niet *pro memorie uittrekken, desnoods toegeven* — als we hem dan maar toegeven: evenwel is de genade *geen aanbod.* Neen — hoe men nu ook over deze *tweede* kwestie denke — genade al of niet een aanbod — eerst moet *volop* erkend worden, onwrikbaar voor ons geloofsbewustzijn vaststaan: er gaat *wel ter dege een algemeene* prediking des heils en een *algemeene* roeping tot geloof en bekeering uit tot allen die met het Evangelie in aanraking komen. Dat is een uiterst belangrijk punt in onze Gereformeerde leer. Dit laten we ons door alle mogelijke algemeene-verzoenings-menschen *volstrekt niet,* tot geen prijs, ontnemen (alsof het n.l., op ons standpunt, niet mogelijk zou zijn, in oprechtheid en waarheid). Dit is bijbelsch, schriftuurlijk en overeenkomstig onze belijdenis.

"Ware het *niet* zoo dan konden we onze kerken wel sluiten of althans onzen evangelisatie-arbeid wel oogenblikkelijk staken en met onze Zending morgen aan den dag tot een einde komen.

"Maar nu aan de *andere* zijde — en nu gevoel ik *al* het belang ook van dit *tweede* dat hiernevens moet worden gezegd.

"Wanneer Ds. Hoeksema, als stoer-Gereformeerde die hij blijkbaar wil zijn en is — en ik waardeer dat ten zeerste in hem — verklaart en er zijn heele brochure aan wijdt — wanneer Ds. Hoeksema niet moede wordt te betoogen: er is *geen* algemeen aanbod van zaligmakende genade, welgemeend van Gods zijde, in dezen zin: a. alsof Christus voor allen gestorven ware; b. alsof de genade derhalve voor allen gereed zou liggen en de mensch die zijnerzijds voor het aangrijpen had; c. alsof (met het voorgaande wederom in het nauwst verband) het 'dus' van den mensch zou afhangen of hij als het ware 'den laatsten zet' zou doen en Gods 'algemeen' liefde-aanbod in eigen kracht zou aanvaarden — wel, dan moet ieder Gereformeerde volstrekt-bereidwillig aan zijn zijde gaan staan. Want deze en soortgelijke redeneeringen waren inderdaad volbloed Pelagiaansch. En de christelijke wereld is zoo *vol* Pelagianisme, bepaaldelijk in dit stuk, op deze cardinale punten, dat wij met ons Gereformeerd belijden wel elken dag God mogen bidden om de genade, dat hij ons toch een rots doe blijven te midden van de woeligste golven die ons van alle zijden omspoelen en beuken.

"Ik spreek het hier onverholen uit — bij het licht dat ik er nu en hier over heb: als ook maar iemand soortgelijke overwegingen onder den term 'algemeen aanbod van genade' zou willen schuiven, dan moet er over dien term hoognoodig gesproken worden en dan moeten we *precies* vaststellen wat wij er mee bedoelen. We moeten niet barmhartiger willen zijn dan God. In Amerika moeten Hoeksema en Keegstra, Keegstra en Hoeksema, samen hun Gereformeerden strijd strijden, in dit stuk, tegen Arminiaansch-gezinden van alle gading. Ik voor mij verheug mij er in, dat collega Hoeksema in zijn brochure zoo man-moedig opkomt voor het handhaven van de stelling, waar geen Methodist en — in Amerika althans — geen honderd andere — 'isten' aan willen: de genade is particulier; er is alleen een particuliere voldoening; er is bij den vrijmachtigen God verkiezing en verwerping. Want deze belijdenis raakt Gods eer; raakt des menschen waarachtig heil en raakt onzen eenigen troost, beide in leven en sterven. Als deze dingen niet vast staan, staat niets meer vast.

"Alleen maar: ik zou hem gaarne willen vragen: verliest ge nu, zoo belijdende, inderdaad alle 'probleem' (bl. 133); anders uitgedrukt: kunt ge al wat voor ons ook maar naar het ondoorgrondelijke riekt, terzijde zetten?

"Is alles zoo volkomen helder voor uw blik? Maar houdt ge dan, op het terrein der zonde, indien God toch immers *niet* de auteur der zonde is, niet over: het probleem van verwerping, verharding, verstokking en: 's menschen verantwoordelijkheid? Zegt ge niet zelf (bl. 105): Ds. Keegstra, please, er is tusschen ons immers geen verschil over het feit dat velen, die door het Evangelie geroepen worden, verloren gaan in hun ongeloof? Noch ook bestaat er kwestie tusschen ons over het even vaststaande feit, dat de schuld van zulk ongeloof niet ligt in eenig gebrek in Christus, maar

in henzelven?' Juist, die schuld ligt dus ook niet in eenige daad van God, maar aan henzelven. En toch spreken we van verwerping, als eeuwig besluit? Ligt hier dan voor uw bewustzijn *niets* van 'de verborgen dingen', die we voor God laten? Zoo neen, waar dan wel? Zoo ja, is *hier* dan niet in eenig opzicht het onbegrepene — waarvan geldt: 'met begrijpen zal 't niet gaan, grijp het, onbegrepen, aan'?

"Maar indien het zoo is op het terrein der *zonde*, zou er dan *niets* van dit 'onbegrepene' zijn bij ons, die 'ten deele' kennen, op het terrein der *genade?* Zouden we hier *alles* 'logisch' kunnen redeneeren en vatten?

'En voorts, ook dit zou ik willen vragen. Of neen, blijkens de citaten die Ds. Hoeksema zelf geeft uit de artikelen van zijn tegenstander, den Christelijken Gereformeerden (*Amerikaansch* Christelijk Gereformeerden!) dominus Keegstra (wiens artikelen ik zelf niet las) mag ik het *vaststellen* met zekerheid: ook Ds. Keegstra wil, gelukkig, het particuliere der voldoening en het heerlijk heilsfeit dat er een eeuwige verkiezing tot zaligheid is, onverzwakt handhaven. Wel zegt Ds. Hoeksema dat als Ds. Keegstra het algemeen aanbod van genade gaat verdedigen het wit der belijdenis bij hem eerst grijs, daarna zwart wordt — ik ga hierop nu niet in. Maar de bedoeling van Ds. Keegstra om de particuliere voldoening te handhaven, spreekt uit de gegeven citaten duidelijk en klaar (bl. 26). Ook Hoeksema zelf erkent dat (t. z. p.). Beide broeders staan in dit fundamenteele stuk der Gereformeerde waarheid naast elkaar.

"En daarom: ik reik ze beiden de hand en voel mij aan beiden ten nauwste verwant. En ik raad ze ten sterkste aan: komt bijeen en bespreekt met elkaar deze zaak nog eens tot den wortel toe, ge staat niet zoover van elkaar als 't wel zou kunnen schijnen. In de kern der kwestie zijt ge het met elkander eens en dan moeten menschen die Gereformeerd willen denken en gevoelen en belijden en leven elkaar ten slotte kunnen vinden.

"De vraag van elk mensch, die met het Evangelie in aanraking wordt gebracht, moet toch zijn: 'Lieve heeren, wat moet ik doen om zalig te worden?' En het antwoord van elk prediker der waarheid moet het antwoord zijn, dat Gods dienstknecht Paulus op de vraag gaf: 'Geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden, gij en uw huis.'

"Collega Hoeksema zelf zegt, hierdoor geleid (bl. 139): 'Neen. we stemmen het van harte toe, niemand heeft het recht alleen voor de uitverkorenen te prediken. En bovendien zou dit natuurlijk ook onmogelijk zijn. Maar dat verandert aan het feit niet, dat de Heere in de prediking des Evangelies juist niets belooft dan alleen aan degenen, die gelooven en zich bekeeren. En waar Hij het Zelf is, die dit geloof en deze bekeering schenkt, en schenkt aan de uitverkorenen alleen, daar wordt God de Heere niet tot een leugenaar gesteld, als Hij voor de ooren van allen ernstiglijk laat verkondigen: wie in den Zoon gelooft zal niet verderven maar het eeuwige leven hebben."

"Dit stemt collega Hoeksema zijn 'tegenstanders' toe. En zij zijn 't roerend hierin eens met hem.

"Omgekeerd: zij stemmen aan collega Hoeksema toe: er is *geen* 'algemeen aanbod der genade,' noch feitelijk, noch mogelijk, op Gereformeerd standpunt, een aanbod dat met deze prediking tot den hoorder zou komen: 'Christus heeft ook voor u en voor u en voor u voldaan — alles ligt klaar van Gods zijde, ook voor u — aanvaardt gij het nu maar, in uw eigen kracht — en ge zijt er . . . . '

"Neen, dat ontkent elk goed-gereformeerde die aan de eeuwige verkiezing vasthoudt en aan het particulier karakter van de voldoening van Christus Jezus.

"En collega Hoeksema kan in deze 'toestemming' van de zijde van alle goed-Gereformeerden hem gaarne gedaan, zich van zijn zijde verheugen.

"Welnu — maar zouden *broeders*, die er zoo over denken — tegen vrijwel alle andere 'christenen' in! — het dan niet eens kunnen worden over de *beteekenis*, de *draagwijdte* van een term als de term 'algemeen aanbod van genade,' welke term we desnoods kunnen laten varen voor deze andere, *die we er mee bedoelen*: algemeene *dringende noodiging tot Christus*, met een *dringend beroep* op het geweten van een iegelijk mensch om zich te bekeeren tot den levenden God, in de kracht die *Hij* daartoe wil schenken?

"Zouden we het niet allen eens kunnen worden op het bestreden punt als we eenstemmig verklaarden: we zeggen *niet*: 'er is zaligheid ook voor u, hoorder des Woords — neem gij die nu van uwe zijde (in uw kracht) maar aan'; we zeggen wel: *'in den weg des geloofs* is er zaligheid ook voor u, hoorder des Woords, want daar staat geschreven: "geloof in den Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden"?'

"Ik kan het mij niet voorstellen dat dit twistpunt moet *blijven* verdeelen zulken, die broeders zijn in eenzelfde geloof.

"Wel acht ik de zaak waar 't om gaat, van belang.

"Ook voor onze prediking, in kerk en evangelisatie.

"Weshalve ik er eenige artikelen — of ze belangstellende lezers mochten hebben gevonden — ook in ons Kerkblad, in ons oude Nederland verschijnende, aan heb gewijd. I.

"Onderschrift. De tweede druk van Ds. Hoeksema's boek werd mij toegezonden en ik kon het aan den eersten druk toegevoegde — de beantwoording van de recensie van Prof. Greydanus en van de artikelen van Dr. A. Kuyper van Rotterdam en van Ds. Rietberg (in onze Nederlandsche *Wachter*) — nog juist lezen, voor ik mijn eigen laatste artikel naar de drukkerij moest zenden.

"Ik stem collega Hoeksema toe dat de artikelen van mijn beide collega's, hoe goed ook bedoeld, meer bespraken de vraag of het Evangelie *aan allen moet verkondigd worden,* met hoogen ernst, dan wel de

vraag of dit Evangelie een *aanbod van genade brengt.*

"Ik stem hem ook toe — bij het bestudeeren ervan was mij dit reeds duidelijk gebleken — dat *prof. Bavinck* in zijn *Dogmatiek,* bij het verdedigen van den term 'algemeen aanbod van genade', ten deele argumenten gebruikt die alleen voor de *algemeene prediking pleiten* (welke collega Hoeksema ook wil) en dat de hoogleeraar eenige dingen zegt die voor betwisting vatbaar zijn.

"Ik wil hem ook de eer geven dat hij zijn standpunt krachtig verdedigd heeft.

"Ik ben er blij om dat hij (bl. 206) verklaart *geen aanmerking* te hebben op de stelling, *dat de prediking verkondiging moet zijn van de genade Gods in Christus.*

"Dan vervolgt hij: maar: 'de vraag is niet: aan wie moet het Evangelie verkondigd worden? Op die vraag antwoorden we allen: aan allen tot wie God naar Zijn welbehagen het zendt, zonder onderscheid.

"De vraag is wel: *wat moet verkondigd worden?* Mag een prediker zeggen, dat God welmeenend, aan ieder hoofd voor hoofd, Zijn genade aanbiedt? Mag hij zeggen, *dat het Gods bedoeling is allen te zaligen?* . . . . Als ge dat niet moogt zeggen, hebt ge geen algemeen aanbod, maar een algemeene verkondiging van een particuliere belofte.'

"Welnu, mij dunkt: wanneer we de kwestie zoo formuleeren, dan is er geenerlei reden om aan Ds. Hoeksema eenig verwijt te maken, in dit stuk. Dan kunnen we de uitdrukking: algemeen aanbod van genade, wanneer die zoo tot misverstand en tot bestrijding uit het standpunt van de particulariteit der verzoening blijkt aanleiding te geven, ten slotte met een gerust hart laten schieten, wanneer we (met collega Hoeksema) overhouden: *'algemeene verkondiging van de genade Gods in Christus'* — 'algemeene verkondiging van een particuliere belofte'.

"Dat *bedoel* ik voor mij met den term van "algemeen aanbod'.

"En alle Pelagianisme *verwerp* ik en ik ben blij, dat het in collega Hoeksema zulk een geharnasten, geestdriftigen bestrijder vindt. Want het is *de dood* voor de waarachtige religie.

"Daarom hang ik niet aan den term.

"Moet ik kiezen tusschen een *handhaven* van den term met gevaar voor Pelagianisme en bestrijding uit den hoek van broeders als Ds. Hoeksema met de zijnen, eenerzijds — en anderzijds een laten *varen* van den term met behoud van de 'algemeene verkondiging van de genade Gods in Christus', dan ben ik, bij het licht dat ik er het oogenblik over heb, geneigd om het laatste te kiezen.

"Overigens zal verdere gedachtenwisseling over deze aangelegenheid in mij een opmerkzaam lezer vinden. I."

Ik zal mijne opmerkingen bewaren tot een volgend nummer. Laat mij allereerst mijn oprechten dank uitspreken voor het welwillend schrijven van Dr. Impeta. Ieder zal moeten toestemmen, dat hij het punt, waarom het in mijn boekje gaat, duidelijk heeft gezien en ook zoo objectief mogelijk heeft beoordeeld.

Dat is mij reeds zeer veel waard.

En ook ben ik blij met de slotzin van het *Onderschrift,* waarin Dr. Impeta ons verzekerd, dat verdere gedachtenwisseling over deze zaak in hem een opmerkaaam lezer zal vinden.

De *Standard Bearer* zal wel zorgen, dat de geachte schrijver zooveel mogelijk alles ontvangt, wat in verband met deze kwestie zal worden geschreven of ook is geschreven.

H. H.

Jesus Saviour and The Evil of Hawking Him

The Sunday School of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan, is to be congratulated on its Missionary work. This body of covenant youth, together with the staff of teachers, are publishing, financing and distributing free pamphlets at stipulated times. These publications are distributed free of charge inasmuch as The Sunday School purposes to reach the Church of Jesus Christ at large. Hence, they do not only reach the Reformed Churches but also the Presbyterian and various Methodistic Churches around us.

Although these publications are of small size (somewhere between the tract and the brochure) they are nevertheless neat in appearance. The usual untidiness in paper, print, binding, etc., of the common tract is conspicuous by its absence. They comprise 24 pages and measure 6 x 3½ inches. Its small size is admirably fitted for the masses as it is easy reading for one sitting.

The subject matter is timely, judging by the two recent publications. The first one was occasioned by the attack of Dr. De Haan on the fundamental doctrine of Infant Baptism, over against which appeared: *"The Biblical Ground for the Baptism of Infants,"* written by Rev. H. Hoeksema and reviewed by the undersigned in a former article. This first publication was well received and it was necessary to print a second edition. The second one, bearing the title: *"Jesus Saviour and the Evil of Hawking Him,"* has come off the press a few weeks ago. I purpose to review it in this article, inasmuch as its contents will not appear in our Standard Bearer.

The above mentioned titles in themselves suggest the timeliness of the subject matter. It is a patent fact that the atmosphere within the Church of Jesus Christ is polluted to an amazing degree with the poison of many heresies, both old and new. However, all these heresies have a common source: the father of the lie.

Also they have a common, fiendish end in view: the dethroning of Almighty God and the substituting of mere man on that great white throne. It is the ever recurring mirage which the devil painted before the eye of our first mother: "and ye shall be as gods." Human reason, philosophy and will worship are replacing the sound and pure revelation of our God through Christ, so that the generations are starving to death spiritually, being choked in an atmosphere that is positively poisonous.

In the midst of this Church of Jesus Christ which is fast degenerating into the spiritual Sodom and Egypt, our blessed Jesus again being crucified (Rev. 11:8), it is a matter of great rejoicing to see a body of covenant people who are willing to broadcast the testimony of faithful witnesses in speech and the printed word. And it is the firm conviction of the writer that wherever mortals are found with the grace of God in their heart, hearing this oft-repeated testimony, they will be so many voices, resounding the blessed Evangel: *Our Covenant God hath saved us through Jesus Christ our Lord!* Blessed be His name forever. Amen.

With the twofold purpose in view to be a witness for the truth once delivered unto the saints, on the one hand; and to strengthen the remnant of God's elect in the fundamental truths of Scripture, on the other hand, the Rev. Hoeksema has also written this second pamphlet.

And to review it I now gladly set myself.

Allow me to commence by stating that this little pamphlet has in no small measure instructed as well as enriched me with regard to the central truth of Scripture: Jesus Saviour, Jehovah Saves, the Eternal Covenant Jehovah, breaking through the threatening clouds of most horrible death and bursting forth in luminous rays as the Sun of Righteousness in the sweet face of Jesus, the glorious Morning Star! If at any time, here is shown the great boon of Reformed policy to reach the enlightened intellect, rather than the shallow emotions, systematically setting forth Divine Revelation, unto straight thinking and rapturous meditating for the sons and daughters of God!

The foreword I consider fascinating from a twofold point of view. It sets forth the hawkers of a pseudo-Jesus in language and style that charms the lover of tastefully written literature, appealing to the esthetic nature. But it also is a powerful testimony, convincing and engendering conviction. It delights the lover of art but also sets the lover of Divine Truth on fire with righteous indignation.

It attacks the entire genus of salvation-peddlers of every hue and cry. The more conservatives and the "go-getters," the sedate free-will preachers and the classes who have their respective representatives in Billy Sunday and "Sister Aimee, the beloved," are shown up to be brothers and sisters under the skin. They all have this in common: They are purport the Gospel to be a mere chance, a mere opportunity, and, as its logical corollary, they all preach the free-will of man.

It further describes the doleful picture of the imposition of these peddlers upon the gullible masses. Reflecting, you cannot but pity the blind mob who are led astray by these blind "leaders." Says Rev. Hoeksema: "They are deceived into imagining that they are saved, when they *accepted* Jesus Whom they did not *receive.*" And all because these miserable Arminians prefer to move the shallow emotions rather than preach the sound doctrine of the Word of God.

The purpose of the pamphlet is therefore: to counteract this evil tendency of Jesus-hawking and to point the people of God to the Jesus of Scripture who is the Saviour indeed!

What I said of the first pamphlet is more than true here. The whole of the publication is positive throughout; it is thoroughly Scriptural in tone and contents; it is written in a beautiful yet simple style, easy to be read by us all.

The theme, Jesus Saviour, is set forth in three propositions, which I shall enumerate in my own words: 1) Jesus is Saviour for He *only, actually and fully* saves; 2) Jesus saves *only* the elect; 3) Jesus, the Saviour of the elect, must be *preached, not hawked.*

Of necessity the first proposition takes the most space. More than half of the book is devoted to the elucidation of the proposition: Jesus is Saviour because He *only, actually and fully* saves. Of necessity, for it is the foundation on which the other two propositions must stand and fully reveal the wonderful truth that Jesus and Jesus alone is the Saviour of the people of God.

The trend of reasoning here is as follows: 1) Jesus does not *offer* salvation but *works* it. This is abundantly proven from the Scriptures. 2) Stating the Scriptural definition of salvation Rev. Hoeksema goes on to describe the state and condition of the fallen race of men. Dead he is, absolutely dead in misery and sin and guilt. No lifeline to the drowning sailor will suffice, for according to Holy Writ the sinner is *drowned.* He is dead, legally and actually. 3) Finally, the glorious and powerful work of redemption is described by all its Scriptural beauty and glory. And, hence, the blessed face of the *actual,* not the *possible,* Saviour appears: the free gift of God. We see hence forth Jesus, saving His people from their sins! The Shepherd gathering the sheep in the heavenly fold.

The second proposition is: Jesus is Saviour of the elect only. In the opening paragraph, Rev. Hoeksema shows the connection between the foundation he found in Scripture and set forth in proposition one and further set forth the beauty of the *vicarious Christ*: He cannot but have saved the elect only, for He *paid the price.* The atonement is vicarious satisfaction.

This he further proves from both the New and the Old Testament. And it is plainly shown that the whole

of Holy Writ speaks but one language: "He hath mercy on whom He will have mercy and whom He will He hardeneth."

And so we are led to the third proposition, where the writer proves that according to the Holy Word Divine the vicarious Christ must be preached as Jesus Saviour to the ingathering of the elect and that He cannot be hawked.

1) He proves that Jesus cannot be hawked. Thus they speak and preach, they screech and bellow, they roll and jump — but nothing results for nothing they had to offer. A great void is the Pseudo-Jesus of the hawkers. Sad irony of the Pseudo-psalm: "Must I go and emptyhanded?"

2) But Jesus Saviour *must be preached.* And preached He was in the Old Testament and in the New Testament by Prophets and Apostles; and preached He is by the faithful witnesses of the Cross; and preached He shall be until the last one of God's elect is safe at home and time ended. And then the whole Church triumphant shall rest in the bosom of God and shall mingle their praises in harmonious anthems that make heaven musical forever! And the ever recurring melody, the redeemed saints singing in celestial glee, shall be: Jesus Thou art our Saviour! God be praised! Hallelujah! Amen.

Send for this pamphlet, reader! Ministers, Sunday School Superintendents, teachers of both young and old, one and all, send for this pamphlet. It is free for the asking. Distribute it among the covenant youth of all the churches. And may the Father of our Lord Jesus Christ bless it unto the praising of His name!

G. V.

De Classisvergadering van December

Veel menschen hebben de gewoonte, wanneer ze een artikel in een courant of tijdschrift lezen, eerst even uit te vinden wie het geschreven heeft, als het artikel tenminste onderteekend is. En, we mogen er wel aan toe voegen, het gebeurt niet zelden dat men een artikel leest of ook ongelezen laat al naar dat de naam des schrijvers een goeden of minder goeden klank heeft.

Nu kan men in ons Blad nog al spoedig uitvinden wie de schrijver is omdat de verschillende artikelen onderteekend zijn. Allicht zal iemand die dit kopstuk leest bij zichzelf denken: weer een verslag van Ds. Verhil. Doch als men dan even naar de onderteekening kijkt, vindt men spoedig uit, dat dit dezen keer in elk geval eene vergissing is. Onwillekeurig zal hier en daar iemand bij zichzelf zeggen: dit is weer wat anders, hier is een nieuweling aan 't woord.

En zoo is het inderdaad. Een nieuweling en een beginneling. Hoe deze nieuwe schrijver het er af zal brengen? De beoordeeling is aan de lezers van ons Blad. Ik zou zeggen: de verwachting maar niet te hoog gespannen. En als ge hier en daar eens wat vindt dat nu minder naar uw smaak is of aan het einde gekomen zegt: wel, 't viel mij niet mee, 'k had meer verwacht, dan geef ik u bij voorbaat dezen raad: oordeel niet te hard, maar troost u met de gedachte dat de schrijver een beginneling is. En het spreekwoord zegt: alle begin is moeilijk.

Wat mij noopte tot schrijven, vraagt ge? Hoofdzakelijk, omdat men van meer dan een kant telkens weer vraagt: waarom schrijven die dominees uit het Westen nooit eens?

Of dit nu ook een belofte voor de toekomst inhoudt? In het geheel niet, we beloven niets, belofte maakt schuld. Toch ben ik er wel tamelijk zeker van, dat men wel eens weer uit het Westen zal hooren en dan waarschijnlijk ook over onze Westersche kerken en toestanden hier. Misschien wel niet van ondergeteekende, doch er zijn er meer. En ik heb wel eens gehoord, als eerst het ijs maar gebroken is, dan volgt de rest vanzelf. We leven dus in goede hoop. Niemand hebbe in elk geval de gedachte dat onze Westersche leeraars niet schrijven *willen.*

We gaan over de Classis schrijven, omdat ons dit als een begin niet zoo heel slecht toeschijnt. Men heeft dan iets officieels, waaruit men desnoods kan aanhalen en bewijzen, en meteen een zekere lijn die men volgen kan.

't Ligt voor de hand, dat we niet van plan zijn over alles uit te weiden wat alzoo op de Classis besloten is. Evenmin ligt het in onze bedoeling om te trachten den Stated Clerk te verbeteren. Die is zijn werk wel toevertrouwd. We willen op enkele punten den nadruk leggen, hier en daar ons oordeel geven en verder enkele dingen aanstippen.

We hadden ditmaal een predikatie aan den vooravond van de Classis, door Ds. R. Veldman. Dit was iets nieuws. En ik zou zeggen, te oordeelen naar het besluit van de Classis om den volgenden keer weer een predikatie te hebben, den avond voor de Classis, is het goed in den smaak gevallen. Ds. Veldman had zijn tekstwoorden gekozen uit Jes. 49:16, "Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd." De spreker behandelde dezen tekst, naar het mij voorkwam, vooral uit het oogpunt van troost, voor de strijdende kerk. We hebben genoten en mochten hetzelfde vernemen uit den mond van andere broeders.

Het is opzichzelf wel een goede idee om zooiets te hebben, men komt dan een beetje in de stemming. De opkomst stelde mij persoonlijk wel wat teleur, ik had meer verwacht. Mij dunkt echter, dat er wel eenige praktische bezwaren aan verbonden zijn om er mee door te gaan. Het grootste bezwaar is de tijd. Zooals de meesten onzer wel weten vergadert het Curatorium den avond voor de Classis en als regel hebben we een geheelen avond werk. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat deze vergadering onderbroken wordt, om de

eenvoudige reden, dat men niet op tijd klaar kan komen. We hebben den laatsten keer driemaal moeten vergaderen. Mij dunkt, dat gaat in de toekomst meer gebeuren. Als regel hebben we den avond noodig, zelfs dan nog wanneer we de vergadering van het Curatorium eerder beginnen, gelijk besloten is. Misschien valt het in de praktijk wel wat mee, maar ik vrees toch eenigszins. 't Kan wezen dat we de zaken in de toekomst vlugger kunnen afwerken, maar ik zou niet weten hoe. In 1928 gaf Ds. Hoeksema reeds den wenk, of het niet beter zou zijn, dat het Curatorium in den middag vergaderde, omdat het den tijd broodnoodig had. Misschien was het nog beter, volgens Ds. H., dat het Curatorium een geheelen dag afzonderde voor zijn werk, en dan wel den dag voor de Classis (zie St. B., Vol. 4, pag. 437). Ik ben dat gevoelen wel eenigszins toegedaan, het Curatorium moet tijd hebben om te vergaderen. Om een geheelen dag te vergaderen wordt, echter, weer gedrukt door het bezwaar, dat dan misschien enkele broeders uit het Westen er niet tijdig kunnen zijn.

Maar, nog eens gezegd, een preek aan den vooravond van de Classis is wel op haar plaats, en het kan wezen dat het praktisch wel een beetje meevalt, we moeten maar eens afwachten.

Woensdagmorgen, om 9 uur, opende de vorige president, Ds. R. Veldman, de vergadering der Classis op gebruikelijke wijze. Hij las voor Jes. 40, we zongen Ps. 25:7 en de president ging voor in gebed.

Als naar gewoonte kregen we toen eerst de lastbrieven. De meeste kerken hadden twee afgevaardigden gezonden. Nadat de president de vergadering geconstitueerd had verklaard, ging de voorzitters-hamer over in de handen van Ds. G. Vos.

Een president moet uitgeslapen zijn en op z'n tellen passen, vooral op een breedere vergadering, op onze kerkeraadsvergaderingen, in een kleine gemeente komt dat er zoo niet op aan. Ds. Vos heeft bewezen dat hem den hamer wel is toevertrouwd. Van een goede leiding hangt altijd veel af. Als de leider een lijder is, dan is de vergadering gewoonlijk een zeurpartij. Alles liep echter nog al vlot van stapel. 'k Zou zeggen, Ds. Vos mag 't wel eens weer doen.

Gewoonlijk wordt niet zoo heel veel notitie genomen van den persoon die aanteekening houdt van het verhandelde der vergadering, toch dunkt mij is dat een zeer gewichtig werk. Ik was tenminste liever voorzitter dan scriba. Als secretaris moet je maar nauwkeurig aanteekening houden en ik stel mij voor dat de Stated Clerk het liefst heeft dat alles netjes op pooten staat en duidelijk geschreven is. 't Valt niet mee. Gelukkig dat Veldman zich goed van zijn taak heeft gekweten. 't Was in vertrouwde handen.

Een van de gewichtigste dingen dat ter tafel kwam was het rapport van de commissie die een vorige Classis had benoemd, "Om deze vergadering met advies te dienen en een omschrijving te geven van de taak der Inwendige Zendingscommissie." 't Was een lijvig en goed uitgewerkt rapport, wat men niet anders verwachten kon, gezien de Commissie die dit werk was opgedragen. De verschillende kerkeraden hadden reeds een copie van dit rapport ontvangen en op sommige kerkeraadsvergaderingen was het waarschijnlijk al besproken, wat niet meer dan plicht is.

We gevoelen er wel naar om enkele dingen uit het rapport aan te halen, maar vreezen, dat we dan wat al te langdradig zullen worden. Toch zouden we willen vragen: is het niet een ding van belang, dat het rapport in zijn geheel wordt opgenomen in de Standard Bearer? Ons volk kan het dan lezen en zich op deze zaak indenken. Als we zooiets gewichtigs ondernemen dan moeten we geen overhaaste stappen doen, maar als kerken rijp zijn om dit werk aan te vatten. Een tweede gedachte die we hieraan toevoegen is deze: zou het niet gewenscht zijn om dit rapport, vooral als het gepubliceerd wordt in de St. B., te bespreken op onze Mannenvereenigingen, voorzoover we die hebben, en dat de kerkeraden die het nog niet bespraken het alsnog doen? Zoodoende krijgen we langzamerhand een tamelijk groote groep die zich op deze dingen indenkt. Ik weet natuurlijk wel, de Classis heeft instemming betuigd met het rapport der commissie, doch dat neemt niet weg, ons volk weet van deze dingen nog niet veel af. Bij onderzoek en door bestudeering kweeken we ook liefde voor deze zaak.

We nemen nu over uit het officieele verslag wat de Classis met het rapport van de commissie gedaan heeft. Het leest als volgt:

"De Classis spreekt uit in te stemmen met het beginsel zooals uitgesproken door de Commissie in het rapport inzake de omschrijving der taak van de Classicale Inwendige Zendingscommissie.

"a. Het doel der Zending moet zijn, de eere van onzen God en Koning door de verbreiding Zijner waarheid en de verkondiging van Zijnen Naam.

"b. De vergadering en tot openbaring brenging van het lichaam van Christus, door het tot stand brengen van de geinstitueerde Kerk.

"c. De terechtbrenging van verstrooiden en afgedwaalden.

"De Classis betuigt instemming met de bepaling van het Zendingsveld, hetwelk verspreid ligt vooral over de Prot. Ger., Chr. Ger. en Dutch Ref. Kerken.

"De Classis spreekt uit met de Commissie, dat ook de Inwendige Zending moet uitgaan van de plaatselijke kerk en uit haar door de ambten; dit geschiede door alle mogelijke middelen.

"Deze Commissie had ook den arbeid van de Zendingscommissie omschreven, dit wordt door de Classis zoo aangenomen.

"De Classis, overtuigd van de noodzakelijkheid om ook dit advies uit te voeren, benoemt dezelfde Commissie om op de volgende Classis te adviseeren in hoever dit werk kan en moet verricht worden."

Ge ziet dus, lezer, er is nogal heel wat besloten dezen keer met betrekking tot onze Zending. In het

algemeen, zou ik zeggen, zijn de besluiten aangaande deze zaak stappen in de goede richting. We hebben nu ook een betere omschrijving van de taak der Classicale Inwendige Zendingscommissie, en dat was broodnoodig.

Het ligt in den aard dezer besluiten, we hebben nu A gezegd, we moeten ook B zeggen. Dit heeft de Classis ook gevoeld, vandaar dat ze dezelfde Commissie weer benoemde om ons op een volgenden keer te dienen met advies in hoever dit werk kan en moet verricht worden.

Er kan natuurlijk ook geen verschil bestaan over de wenschelijkheid en de noodzakelijkheid van het doen van Zendingswerk door onze Kerken. De Kerk van Christus *is* een Zendingskerk. Ook is Zending noodzakelijk met het oog op het bestaan en voortbestaan van onze Kerken. We moeten niet bezield zijn met allerlei dwaasheden en groot willen worden naar de wereld, maar we mogen evenmin aan struivogel politiek doen, of op onze lauweren gaan rusten. Dan kweeken we een Jansalie-geest. We hebben als Kerkengroep een roeping om Zendingswerk te verrichten, we hebben er ook behoefte aan. En het terrein afgebakend door de commissie in haar rapport is vooralsnog het beste. Het beste is om van huis uit te beginnen.

Meer dan eens heeft men de noodzakelijkheid bepleit om een Zendeling-leeraar te hebben, en ook de commissie dringt hier weer op aan. Het kan niet ontkend dat dit de beste weg is, als we den man hebben en wegen en middelen daartoe open zijn. Men moet persoonlijk contact zoeken door vergadering en samenspreking.

Niemand stelle zich voor, dat een en ander niet door financieele bezwaren wordt gedrukt. En die bezwaren moeten we ook onder de oogen zien. Het komt geld te kosten. Idealistisch zijn, uit het geloof leven, onze roeping verstaan, zeker, maar meteen de dingen ook nuchter bekijken, niet een toren bouwen, zonder de kosten te berekenen. Want mijns inziens staat dit vast, we *moeten* Zendingswerk doen als we een terrein hebben, maar we behoeven ook niet meer te doen dan onze schouders kunnen dragen, de Heere vraagt het onmogelijke niet. Als Hij ons een taak oplegt, dan geeft Hij ook wegen en middelen. De Commissie zal een en ander wel onder de oogen zien en naar we vertrouwen, de Classis met advies dienen in *hoever* dit werk kan en moet verricht worden. Is er werk voor een of twee Zendelingen en kunnen we de lasten daaraan verbonden dragen, dan moeten we die beroepen en ik vertrouw ons volk zal daarmee dan ook wel hartelijke instemming betuigen.

Maar, we moeten hierover eindigen, want anders vergen we te veel ruimte van de redactie. 'k Zou onze menschen nogmaals aanraden: denk over deze dingen na en heeft iemand een andere beschouwing dan de Classis of wil men een andere weg bewandelen die men denkt dat beter is, laat niemand z'n opinie onder stoelen of banken steken. Ik denk, de redactie is wel ruim genoeg van ingewanden, dat elk zijn meening, binnen de perken van het betamelijke, ten beste mag geven in ons Blad.

In verband met deze zaak nog iets. De Classis besloot, naar aanleiding van een instructie van Hudsonville, om 10,000 exemplaren te laten drukken van de brochure getiteld: *Drie Scheuren in het Fundament der Gereformeerde Waarheid,* door Ds. H. H. Dit was onzes inziens een goed besluit. Het kan niet worden ontkend, als men aan verspreiding doet (en dat is de bedoeling) dan gooit men heel wat weg, tenminste als men het op groote schaal doet. Lang niet iedereen die een brochure ontvangt zal haar grondig bestudeeren. Doch zooiets kan moeilijk worden verholpen. Hetzelfde bezwaar geldt van catalogussen en advertentiën, toch houdt men er mee aan. Het schijnt dus wel te betalen. Zoo moeten we deze zaak ook min of meer beschouwen. Dit is ook Zendingswerk en hoewel we vrucht mogen verwachten, het gebod is eerst. Er is wel behoefte aan deze brochure. Nog nooit verscheen iets dergelijks. Het boekje is, zooals verwacht kan worden, duidelijk, scherp en belijnd.

Het was eveneens een goede idee, dat men deze brochure uitgeeft in de Hollandsche en Engelsche taal. Het kan niet ontkend worden, dat het Hollandsch op den achtergrond komt en het Engelsch meer en meer op den voorgrond treedt. En hiervoor zijn redenen. We kunnen den stroom des tijds niet keeren, maar moeten er rekening mee houden. Als 't getij verloopt, verzet men de bakens.

Het verslag van de Kerkvisitatoren was alleszins bevredigend. Sommigen onzer gemeenten gevoelen terdege den druk der tijden. Maar men schijnt over het algemeen gewillig te zijn om de schouders te zetten onder de zwaardere lasten. Moeilijkheden van diepingrijpenden aard gewaagde het rapport niet van. We hebben zeer zeker reden tot dankbaarheid, als Prot. Geref. Kerken mogen we kennelijk den zegen des Heeren ervaren. Ik denk wel eens, we waardeeren het lang niet genoeg, beide als voorgangers en leden onzer gemeenten, dat we Zondag op Zondag mogen opgaan onder de zuivere verkondiging des Woords of dat Woord brengen.

Verschillende aanvragen van hulpbehoevende Kerken werden behandeld en de Classis zeide steun toe, naardat zij oordeelde, dat noodig was. In één geval beloofde men meer dan aangevraagd was, maar anders stond de Classis nog wel eenigszins in het teeken van bezuiniging. Het is echter mooi, dat we elkaar nog kunnen en ook willen helpen. Onze gemeenten zijn nu eenmaal allen niet even rijk. En hoewel men in een enkel geval meende te moeten bezuinigen, toch was de Classis over het algemeen wel genegen, om waar hulp noodig was, die ook te verleenen. En ik stel mij voor, er was geen enkele gemeente zoo ingenomen met het toegewezen bedrag voor ondersteuning als de gemeente van Kalamazoo. Die broeders hebben daar niet een gemakkelijke taak. Men wilde gaarne een eigen leer-

aar hebben en de Classis heeft dit voor deze gemeente mogelijk gemaakt. We hopen dat Kalamazoo's wensch te zijner tijd moge vervuld worden en dat men niet in z'n verwachtingen teleurgesteld mag worden.

De Classis passeerde ook een besluit dat bedoelde een betere regeling van den financieelen steun aan onze hulpbehoevende studenten. Dit was wel eens tijd. Vroeger is er ook al eens over gesproken, maar het scheen wel, dat men nog niet iets definitiefs had. Dat hebben we nu wel. En persoonlijk denk ik, dat dit vooruitgang is. Het besluit der Classis houdt o. a. ook in, dat studenten die ondersteuning krijgen uit de E. B. P. kas, niet mogen trouwen. Of liever dit is te sterk uitgedrukt, hoe zou de Classis iemand kunnen verbieden om te trouwen, we leven in dat opzicht in een vrij land. Maar de zaak zit eigenlijk zoo, als een student, die ondersteuning ontvangt van de Classis, trouwt, dan vervalt daarmee onmiddellijk z'n recht op ondersteuning. Om meer dan een reden een goed besluit.

Onze Classicale Penningmeester komt gewoonlijk met het verslag: het geld ingekomen, alles betaald, en . . . . een batig saldo. Zoo ook nu weer. Hoe hij dat altijd klaar kan spelen, begrijp ik niet, maar toch is het een feit. Ik heb wel eens gedacht, zoo'n man moesten ze in Washington hebben, dan was het land niet zoo diep in de schuld.

Sommigen dachten dat over het al of niet scheiden van de Classis in Oost en West nog wel wat stof zou worden opgejaagd. Het is echter vlot van stapel geloopen. Scheiden wilde men niet, we zijn er nog niet rijp voor was het oordeel. De Classis besloot echter om van nu voortaan weer driemaal per jaar te vergaderen. Tweemaal vergaderen beviel niet, men dacht, we moesten om een honderd of wat dollars een Classicale vergadering, die van alle kanten belangrijk is voor het leven en welzijn der kerken, niet overslaan. Er werd nog op gewezen, dat de afgevaardigden zorg zouden dragen om de onkosten zoo laag mogelijk te houden. En hiermee is de zaak van scheiding voorloopig weer van de baan. Voorloopig, zeiden we, omdat ze vanzelf wel weer ter sprake komt zoodra onze kerken in het Westen een beetje sterker worden. Het moet er in de toekomst toch van komen en als we er klaar voor zijn, waarom dan ook niet. Vooralsnog is het echter beter maar wat bij elkaar te blijven.

We moeten echter ook eens uitscheiden, daarom nog enkele dingen aangestipt.

Drie gemeenten gaven te kennen dat ze D. V. den volgenden zomer gaan beroepen. 't Kan zijn dat er nog meer bij komen, we denken haast van wel; om een paar honderd dollar zal men het niet over laten gaan. Het is beter in normale omstandigheden dat een gemeente een eigen leeraar heeft. Als er nog eens een paar gemeenten bij komen die beroepen en we kregen bovendien een Zendeling-leeraar, dan waren we al onze studenten, die candidaat gesteld zouden kunnen worden, noodig. We hopen ook dat dit het geval zal blijken te zijn.

Den leeraars uit het Westen werd ook een Classisbeurt gegeven, en wel den Zondag voor de Classis. Ik geloof niet, om eerlijk te zijn, dat een hunner daar spijt van heeft. De Classis had hun wel zwaarder kunnen straffen.

Ds. Ophoff zal een volgende Classis voor ons de vraag beantwoorden, of het ook geoorloofd is om een diaken af te vaardigen naar de Classis. We zullen den uitslag wel eens hooren.

Onze Stated Clerk werd herkozen voor den tijd van twee jaar. Dit toont wel dat de Classis met zijn werk tevreden is en ik geloof niet zonder reden. Tevens werd besloten dat het niet noodzakelijk is dat een Stated Clerk een ambtsdrager is.

We hebben ook een nieuwe Zendingscommissie en de broeders behoeven niet te vragen: wat moeten we nu doen? In de eerste plaats, is hun taak beter omschreven dan ooit te voren. In de tweede plaats, is er wel werk aan den winkel. De Commissie is dan ook maar terstond begonnen met het verzamelen van adressen, enz., alles voorbereidend werk om de aleer genoemde brochure te verspreiden. 't Is te hopen, dat de verschillende Kerkeraden hun medewerking betoonen door het opsturen van adressen en ook door te collecteeren voor de bestrijding der onkosten die verbonden zijn aan het verspreiden van 10,000 brochures, waarvan ook 1,000 bestemd zijn voor Nederland.

Eindelijk werd ook nog de noodzakelijkheid betoogd dat we een vijftigtal predikaties krijgen uit eigen kring, die bestemd zijn om in onze vacante gemeenten gelezen te worden. Bij de predikanten werd er op aangedrongen om vrijwillig hiertoe bij te dragen. Of het de gewenschte resultaten opleveren zal, moet de tijd leeren. Als het gaat als voorheen dan komt er niet veel van. Is iets dergelijks *noodzakelijk* en wil men het uitvoeren, dan zou men misschien nog een beetje anders en meer systematisch te werk moeten gaan.

Nog zouden we kunnen opmerken, dat de dienende Martha's uitnemend voor ons hebben gezorgd. Men heeft er in Grand Rapids wel slag van om zooveel gasten te onthalen, en hoe een hongerige maag te bevredigen.

En nu hebben we het Curatorium verslag vergeten. Zij nog gezegd dat het verslag alleszins gunstig luidde.

We hebben nu al zooveel bekeuveld, het wordt tijd dat we het punctum plaatsen.

Aan het einde gekomen van ons schrijven willen we nog even opmerken dat we onzes inziens een flinke Classisvergadering hebben gehad. Bijna twee dagen heeft de Classis geduurd, veel langer dan we ons voorstelden. 't Heeft echter niet verveeld. Er is heel wat werk verricht, en er heerschte een goede geest. Dat is altijd heel wat waard op zoo'n vergadering. Vechten heeft men niet gedaan, maar broederlijk met elkander de dingen besproken. Over alle dingen denken we

niet gelijk, maar dat behoeft ook niet. We gelooven van harte, dat al de broeders hetzelfde zochten en bedoelden, n.l., de eere onzes Gods en het heil van onze Kerken. Moge de Koning der Kerk datgene wat in overeenstemming was met Zijnen wil nog gebruiken in Zijnen dienst tot de bevordering van Zijn zaak op aarde.

Onze Classicale vergaderingen zijn altijd dagen waar we naar uitzien. We zijn aan elkander verbonden door den band des geloofs en hebben dezelfde beginselen lief. We hebben elkander ook noodig. Zelfs het gevoel dat er nog meer Prot. Geref. broeders zijn, doet alreeds weldadig aan. Het weerzien van zoovele broeders en vrienden, de hand drukken en gesprekken, het is er alles op aangelegd om je in een goede stemming te brengen, en dat alles laat ook indrukken na en doet ons allen weer bemoedigd huiswaarts keeren. En, natuurlijk, vooral voor ons in het Westen heeft zoo'n Classicale vergadering nog voor, dat we ook een paar dagen bij de onzen mogen doorbrengen.

En hiermee eindigen we, en roepen alle broeders een hartelijk tot weerziens toe, D. V., in Juni.

J. D. J.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel IV

Van de Kanonieke Boeken der Heilige Schrift en welke die zijn

Wij vervatten de H. Schriftuur in twee boeken, des Ouden en des Nieuwen Testaments, welke zijn Kanonieke boeken, waar niets tegen valt te zeggen. Deze worden aldus geteld in de Kerke Gods. De boeken des Ouden Testaments: de vijf boeken van Mozes, te weten, Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri Deuteronomium; het boek van Jozua, der Richteren, Ruth, twee boeken van Samuel, en twee boeken der Koningen, twee boeken der Kronieken, genaamd Paralipomenon, het eerste van Ezra, Nehemia, Ester, Job, de Psalmen van David, drie boeken van Salomo, n.l., de Spreuken, de Prediker, en het Hooglied; de vier groote Profeten, Jesaja, Jeremia, Ezechiel, en Daniel, en voorts de andere twaalf kleine Profeten, n.l., Hosea, Joel, Amos, Obadja, Jona, Micha, Nahum, Habakuk, Zephanja, Haggai, Zacharia, Maleachi. Het Nieuwe Testament: de vier Evangelisten, Mattheus, Marcus, Lucas, Johannes, de Handelingen der Apostelen, de veertien brieven van den Apostel Paulus, te weten, aan de Romeinen, twee aan de Korinthiers, aan de Galaten, aan de Epheziers, aan de Philippenzen, aan de Colossensen, twee aan de Thessalonicensen, twee aan Timotheus, aan Titus, aan Philemon, aan de Hebreen, de zeven brieven der andere Apostelen, te weten, de brief van Jacobus, twee brieven van Petrus, drie van Johannes, de brief van Judas; en de Openbaring aan den Apostel Johannes.

Niettegenstaande dat de meeste geloovigen van onzen dag als een vanzelfsheid aannemen, de boeken die wij in de Heilige Schriften hebben vervat, toch is het niet zonder beteekenis dat de kerk in dit artikel uitspreekt, welke boeken zij aanneemt als Kanoniek. Want dit artikel gaat uit van de belijdenis vervat in het vorige artikel. Immers als de kerk belijdt dat de Heilige Schrift Gods Woord is, dan volgt logisch de vraag: wat is er vervat in die Heilige Schrift? Juist daarom maakt de belijdenis ook onderscheid tusschen de Kanonieke boeken en de Apocriefe boeken. Daarom is de belijdenis zeer scherp als ze ons zegt van die boeken dat er "niets tegen valt te zeggen." Deze boeken zijn *kanoniek*. En het woord *canon* beteekent letterlijk *meetstok*. Kanonieke boeken zijn dus dezulken, wier goddelijke oorsprong en geloofwaardigheid, door de kerk erkend wordt, en die als zoodanig een meetstok, of regel, of richtsnoer zijn voor het geloof en den wandel. Daarom valt er dan ook niets tegen te zeggen.

Van ongeloovige en moderne zijde heeft men telken male beweerd, dat het geloof in de goddelijkheid der Schrift van weinig beteekenis is, omdat de Schrift door zoovele verschillende handen ons is toegekomen, en dat ten slotte ons geloof alleen rust op het gezag van menschen, hetwelk door de Schrift zelf wordt veroordeelt. Tegenover deze bewering staat het geloof der gemeente uitgedrukt in de woorden van dit artikel: *deze worden aldus gesteld in de Kerke Gods.* (1) Allereerst wil dit zeggen dat de geloovige zich aansluit bij het getuigenis der kerk. En dit geschiedt niet op menschelijk gezag, of op ongenoegzamen grond. Want betreffende de Schriften des Ouden Testaments, weten we dat aan de Kerk onder Israel van ouds, "de woorden Gods zijn toebetrouwd." Zoo zegt het Paulus in Rom. 3:2. Ook is het bekend dat Maleachi de laatste der profeten is geweest, aan wien God, na de ballingschap Zijn Woord heeft geopenbaard. Ook weten we dat Ezra de Schriftgeleerde den Kanon des Ouden Testaments verzameld en gesloten heeft, en dat Jezus en de Apostelen, de echtheid, de ongeschondenheid, en het goddelijk gezag van *die* Schriften hebben erkend. Dus als wij het goddelijk gezag van het Oude Testament zouden loochenen, dan loochenen we ook het Woord van Jezus, en kunnen we niet dragen den naam van "geloovigen in den Heere Jezus Christus". (2) En dit brengt ons als vanzelf tot diezelfde vraag wat betreft het Nieuwe Testament. Reeds tegen het einde der tweede eeuw had de kerk, *met volkomen zekerheid*, de meeste Schriften des N. T. erkend van Apostolischen oorsprong te zijn. Wel is waar bleef omtrent anderen nog wat twijfel bestaan; doch in de vierde eeuw kwam de kerk tot de vaste overtuiging, dat de redenen voor dien twijfel niet gegrond waren, om aan die boeken den Apostolischen oorsprong te ontzeggen. En zoo nam ze die ook op in den Canon.

Doch in dit verband worde nog opgemerkt dat niemand het recht bezit om van alle persoonlijk onderzoek af te zien, ook al erkent hij deze belijdenis als de zijne. Want immers de zin: "de kerke Gods heeft ze aldus gesteld" heeft niet dezelfde beteekenis als wan-

neer een Roomsche dit zegt. Op dit punt moeten we ook het onderscheid handhaven tusschen de mannen van Trente en de mannen der Hervorming en Reformatie. Zoo moet men ook het onderscheid blijven vasthouden tusschen de zoogenaamde hoogere kritiek en lagere critiek. De hoogere critiek immers heeft het eigenlijk tegen den inhoud der Schrift, en bestrijdt op alle mogelijke en onmogelijke wijze de geloofwaardigheid en echtheid der Bijbelboeken.

Daarentegen houdt de geloovige, lagere kritiek hand en tand vast aan de goddelijke ingeving van het geheel der Heilige Schrift. Zij zoekt noch begeert de H. Schrift te becritiseeren..

Zoo kan een Gereformeerd Christen van harte ook dit artikel anderteekenen met de belijdenis dat er tegen de boeken des Ouden en Nieuwen Testaments niets valt te zeggen, niet slechts *omdat* de kerk ze zoo gesteld heeft, maar omdat hij instemt *met* het getuigenis der kerk van alle eeuwen. Zoo wordt de gemeente Gods in het midden der wereld gebouwd op het fundament der Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen.

L. VERMEER

Our Church Order

The expression *church order* signifies the set of regulations in agreement with which the church is governed. How the church should be governed may be known from God's Word. The force of this statement is not, of course, that Holy Writ contains a ready-made Church Order, but rather that the principles upon which the rule of the Church reposes and is fraught may be derived from Scripture.

The task of extracting from the Word these principles belongs to the local church. Each consistory has the right and the capacity to fix the rule according to which it governs. A number of churches met in classes or synod may draft and agree upon the rule; its final adoption, however, rests with the local church.

From the very nature of things everyone ought to make it a matter of duty to know the order of the church to which he belongs recognizes as legitimate. It is certain that anyone destitute of this knowledge cannot function properly as member of the church. This applies to the common member as well as to those vested with the special office.

It is the Order of *our* Church that we purpose to write upon. Its various articles will be dealt with in the order in which they appear in our Church Order. First of all we must make a few observations by way of introduction.

The Order to which we will now attend has a bearing upon the life and activity of the Church as an institute. The institution is the body of Christ organized, the fixed mode of manifestation of the frame of this body. In the old dispensation the body of the church was without a substantial, independent form of manifestation of its own. In the period from Adam to Moses the church took on a form of manifestation known as patriarchal. The church and the family were one. Hence, as to the sons and daughters of this patriarchal age, their being members of the patriachal family, rendered then members of the institute. And the father as the head of the family was at once the shepherd in the church.

Immediately after the Exodus the body of Christ was fitted, so to say, into a new form of manifestation. namely, that of the theocratic state made to appear for the purpose of displaying as a type the glories of the kingdom of heaven. Church and state are now one. namely, that of the theocratic state, made to appear for a member of the church. Those from without joining themselves to the church of that day, did so by allowing themselves to be incorporated into the commonwealth of Israel. He whom this state cast off, could consider himself expelled from the church. Church discipline was exercised by the theocratic king in the name of God. Says the psalmist David, "A froward heart shall depart from me; I will not know a wicked person. Whoso privily slandereth his neighbor, him will I cut off; him that hath a high look and a proud heart will I not suffer . . . . I will early destroy all the wicked of the land; that I may cut off all the wicked doers from the city of the Lord . . . . " The prophet further was at once the statesman. The affairs of the state (such as the removal of the seat of government to Jerusalem) were at once those of the Church. On the other hand, the king builds the temple and officiates on the occasion of its dedication.

It was the exalted Christ who loosed the church from the theocratic state of the old dispensation and gave to it a new form of manifestation. Whereas the promise that in Abraham all the nations of the earth shall be blessed, was about to be fulfilled, the change had to be made. In the old dispensation the church was attached to, yea, identified with a certain state. Consequently it was confined to a certain place and limited to a certain race. The church, however, had to spread over the whole earth. God had decreed to redeem sinners out of every kindred and tongue and people and nation. To realize this decree, Christ took His seat at the right hand of God.

In the fulness of time, then, the church stepped forth as an independent institution. No longer may the civil ruler control the affairs of the church and function as its head. Nor must the church meddle with the affairs of the state and strive to become the power behind its throne.

The New Testament church, then, was separated from the theocratic state and made to manifest itself everywhere as an independent institution. There is but one body of Christ on earth. The church as institute, however, is a local affair. At the beginning there

was but once such organization—the church at Jerusalem. However, true to his calling, the apostle Paul, a debtor both to the Jews and to the Gentiles, proclaimed far and wide the Gospel of redemption. His preaching, as applied by the Spirit, had the effect of drawing out of the world the chosen ones of his day. Each local group of believers organized. In various parts of the known world of that day, the body of Christ was seen to take on a form of manifestation identical to that of the church at Jerusalem. We affirm, then, that the institute is not the sum-total of churches comprising a denomination or a church confederation, but the local brotherhood. A group of believers organize when they choose themselves office-bearers and place them under their jurisdiction. Our Church Order was fraimed that the institute, as a self-governing body, by itself and in its relation to identical institutes with whom it dwells under the same denominational roof might properly function.

We repeatedly spake of *our* Church Order to set it off from others of which their are several such as *The Book of Common Order* fraimed by the Church of Scotland met in Synod in the year 1560; John Knox's *First Book of Discipline; Form of Presbyterial Church Government,* drafted by the Westminster synod. There are others. The ones mentioned are, as is our own Church Order, fraught with the principle of church government as mined from the Word of God by the great Reformer John Calvin.

Our Church Order then as to its character is Calvinistic, resposes upon nad enunciates principles of church government that, so we are convinced, are thoroughly Scriptural. The church has but one king, namely, Christ, who is the sole law-maker and the source of all rule exercised in the church. The mind and will of Christ is incorporated in the word He spake by the mouth of the prophets and the apostles. This word is with us. Being the vehicle of the mind and will of God, it by itself necessitates obedience, justifies and condemns, binds and looses. This is the same as saying that the right of rule, the right to condemn and to justify inheres in the Divine person of the Mediator. Being God, He only has this right. As Mediator, and according to His human nature, he received this right as a reward for redeeming His people. "But made Himself of no reputation, and took upon Him the form of a servant, and was made in the likeness of men: and being found in fashion as a man, He humbled Himself and became obedient unto death, even the death of the cross. Wherefore God also hath highly exalted Him, and given Him a name which is above every name."

The Word by itself, as Christ's instrument is quick and powerful and sharper than any two-edged sword, piercing even to the dividing asunder of soul and spirit, and of the joints and morrow. It discerns the thoughts and intents of the heart.

Christ instituted offices in His church. However, he vested with the special office is no legislator, but a mere ambassador of Christ with the right and duty to proclaim the law and the Word of His divine Sender. The authority of the office is the derived right to proclamate Christ's own Word. Christ is the sole ruler of His church; and the sole business of the office-bearer is to inculcate the rule of Christ.

True, in Scripture the elder, too, appears as the ruler in the church. There is no conflict here however. His rule is not of himself but inheres in the word with which he as an obedient servant associated himself and imposes upon Christ's sheep. It is the authoritative Word of Christ that constitutes him ruler.

Rome's view is that the right of rule, the right to pardon and to condemn inheres in the person of the Pope. Hence a delinquent pope or priest cannot be deposed. The great merit of Calvin was that he dissociated the right of rule from the person of the pope and again affixed it to the Word. Though Luther did likewise, he failed to see that the right to proclaim the word that by itself pardons and condemns, belongs to the special office (the office of elder). Luther made common the special office or, to express it otherwise, denied the difference between the special office and the universal office of all believers. The result was that in the Lutheran church the special office did not come to its own.

It is certain, Calvin's conception of the reciprocal relation of church and state was faulty. According to Calvin, the state though not the father of the church, is nevertheless its handmaid. The state, therefore, is obliged to unsheath its sword against the heretic. The office of the magistrate, he taught, is not only to have regard unto, and watch for the welfare of the civil state; but also that they protest the sacred ministry; and thus may remove and prevent all idolatry and false worship . . . . "

In fine, the kingship of Christ and the autonomy, that is, the right of self government of the local church are two of the main pillars upon which our Church Order rests. A third pillar is the doctrine of the universal office of all believers. Wrote the apostle, "And I myself also am persuaded of you, my brethren, that ye also are full of goodness, filled with all knowledge, *able also to admonish one another*" (Rom. 15:14). "Let the word of Christ dwell in you richly in all wisdom, *teaching and admonishing one another* in psalms and hymns and spiritual songs, singing with grace in your hearts to the Lord" (Col. 3:16). "Wherefore *exhort yourselves together, and edify one another,* even as also ye do" (I Thess. 5:11). *"But exhort one another daily,* while it is called today; lest any of you be hardened through the deceitfulness of sin." "Not forsaking the assembling of ourselves together, as the manner of some is; *but exhorting one another*: and so much the more, as you see the day approaching" (Heb. 3:13; 10:25).

In these passages the believers not vested with the

particular office are enjoined by Christ through the mouth of the apostles to admonish one another. One of the above-cited scriptures makes it plain that the admonition with which the one approaches the other is no man-made product but an extraction from Holy Writ. "Let the word of Christ dwell in you richly, teaching and admonishing one another." In agreement, then, with the express will of Christ, the believers shall administer to one another Christ's Word. Further, the believer is light, the salt of the earth, a good tree and constitutes with his fellow the city of God, a kingly priesthood. Accordingly he shall emit his light, bear good fruit, declare the virtues of God, confess His name, present his body a living sacrifice, holy acceptable unto God, fight, as king, the good fight of faith and reign with Christ. When engaged in the discharge of these duties, the believer reproduces the Word that dwells richly in him. He and the Word are one, as it falls in his heart as in earth well prepared and taking root bears fruit sixty and a hundred fold. The fruit is his good works — works of praise, of self-sacrifice and self-denial, and these works are the man and at once the word dwelling richly in him and determining the mode of expression of the new man. The believer is the living embodiment of the word, the Word rendered flesh and bone, so to say. For upon this Word he feeds, by it he is led and to it he is drawn. He and the Word are so united that the new man in action is of necessity the Word revealed. From the nature of the case, then, the believer reproduces the word whenever he allows the new man to come forth and refrains from covering up his light by his vices. For this reason the individual manifestation of this man as well as the light emitted by the church in its corporal capacity is of necessity a condemnation of the world. It is altogether proper, then, to speak of the office of all believers as consisting in the right duty and privilege to witness for the truth and for Christ unto the edification of those able to receive the testimony and unto the eternal condemnation of those who continue as children of disobedience. To maintain the contrary is to deny the priesthood of the believers. The unqualified statement to the effect that only the ordained minister of the Gospel may proclaim the Word of God is at variance with plain teachings of God's Word. It is the right and duty of every believer to proclaim the Word not merely in the sense of exhibiting a conduct or mode of living in agreement with, based upon and saturated with the Word, but even in the sense of approaching his fellow Christian with Christ's very Word of instruction, admonition and rebuke. Christ through His prophets and apostles placed His truth not in the first instance in the hands of the clergy conceived of as a distinct caste added with the word to the church, but in the hands of the church as such. Hence, the task and duty to investigate, absorb, live and confess the Christ of Scripture devolves upon every believer.

As a member of the church institute the believer executes his office by the exercise of the rights and the performance of the duties accruing from church membership. Electing office-bearers or inaugurating with fellow-Christians a reformation, the believer executes this office. Likewise when he takes his place in his pew and listens to the preaching of the Word and through his organ, the minister of the Gospel, proclaims this Word. The universal office of all believers implies that the New Testament saint has attained to spiritual majority and by the special office must be so dealt with.

This universal office of all believers cannot be singled out and placed over against the sum-total of or any one of the tasks of life. It will not do for example, to say that the office of all believers in distinction from, let us say, the special office of functioning as ruler in the church, is spiritual. Fact is that this office is vitally related to every particular task of life. Every work, if an act of faith, is a particular form, mode of expression, individualization or particularization of the one single office of all believers. The task of electing office-bearers, providing it be an act of faith, is a particularization of this office. So it is with every conceivable task of life. Hence this office can neither be ranked with nor placed over against any particular task of life. This office finally will reappear on the new earth to function in a manner congruous with the glorified state of the redeemed.

Such are the vital truths from which our Church Order proceeds. The Church of Jesus Christ, such is the view that binds together the articles of our Church Order, is an absolute monarchy and at once a democracy in the true sense. Under the rule of Christ, the believers thrive, come to their own and live. This will become increasingly plain as we proceed.

G. M. O.

Zeg aan God uw nooden,
Wacht van Hem uw heil!
Daalt de nacht van twijfel,
In uw ziele neer?
Richt door 't duister henen,
De oogen op uw Heer!
Heeft u God ontnomen,
Wat ge 't liefste hadt?
Blijft den weg toch volgen,
Naar de hemelstad!

A meeting of the members of the Board of the Reformed Free Publishing Association will be held Tuesday evening, January 26, 1932, at 7:45 o'clock in the basement of the Fuller Ave. Church.

Secretary.